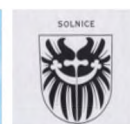

Zájezdy z roků 2002 až 2010
Sepsal: Otakar Vašek
Vedoucí zájezdů : Mgr. Josef Holec

Zpracoval: Josef Rak

Pan Otakar Vašek

Zápisy ze zájezdů KČT Solnice, které sepsal pan Ota Vašek

Datum narození:

Litovel 06.06.1939

Zemřel v Hradci Králové v nemocnici dne 25.04.2011 na pondělí velikonoční.

Jsem již starší. Měl jsem a mám hodně přátel. Mezi učiteli, žáky, studenty a turisty Vzpomínám na mnohé Vlastíka Hurdálka, Dášu Pokornou, Pepu Maška, Jirku Šolce, ale také na Otu Vaška. To byl kolega turista, velmi chytrý, účastník mnoha soutěží, znalec hor, jeskyní, prý příbuzný Petra Bezruče. Jako turista byl kamarád, dovedl poradit, nikdy se nevytahoval, často překvapoval znalostí Alp i Dolomit, znalostí map. Jako učitel se věnoval počítačům, obětavě vedl studenty. Jako řidič příliš neexeloval, často u volantu příliš přemýšlel. To souviselo se silnou cukrovkou, se kterou bojovat i na horách, ale nestěžoval si. Já na něho budu rád vzpomínat a snažím se navštěvovat i hrob v Broumově.

Mgr Josef Holec

Přemýšlela jsem o Otovi, co tak můžu o něm napsat. Ota byl ""Velká bedna přes bednu!" Jak se to o chytrých říká. Ale, do normálního života mu pomáhala jeho žena Maruška. Bez ní by byl ztracen. Ota vyhrával soutěže v TV např. 10 stupňů ke zlaté. Ale v jedné soutěži vypadl hned při první otázce- kdy začínají televizní noviny(nevím už na kterém programu) A Ota odpověděl, že neví ,neboť se o to stará jeho manželka a ta ho vždycky zavolám. No, a když jsem s ním jezdila v autě do Solnice, tak jsem během té jízdy vyjmenovala všechny modlitbičky, které jsem znala. No, jinak dovedl být i vtipný, kamarádský, ochotný.

Majka Hašková

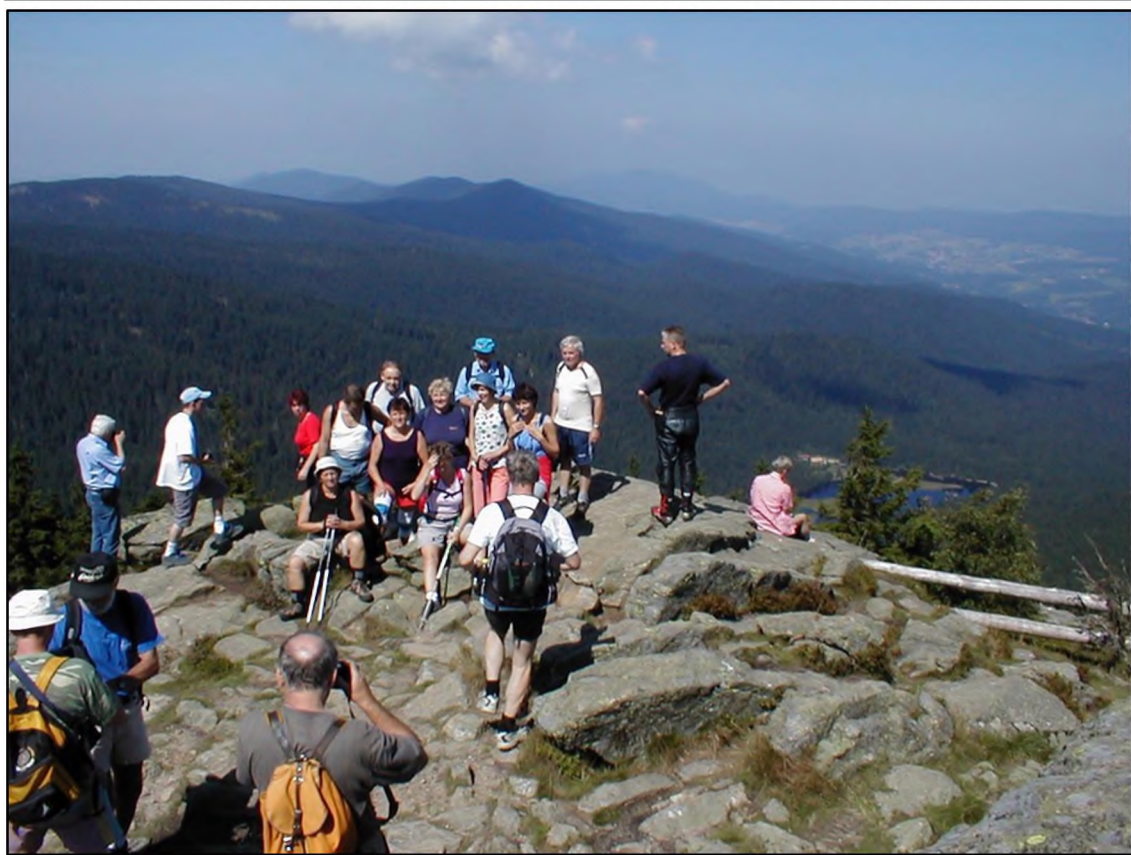
Pan Ota kouzelník

30.7.2008

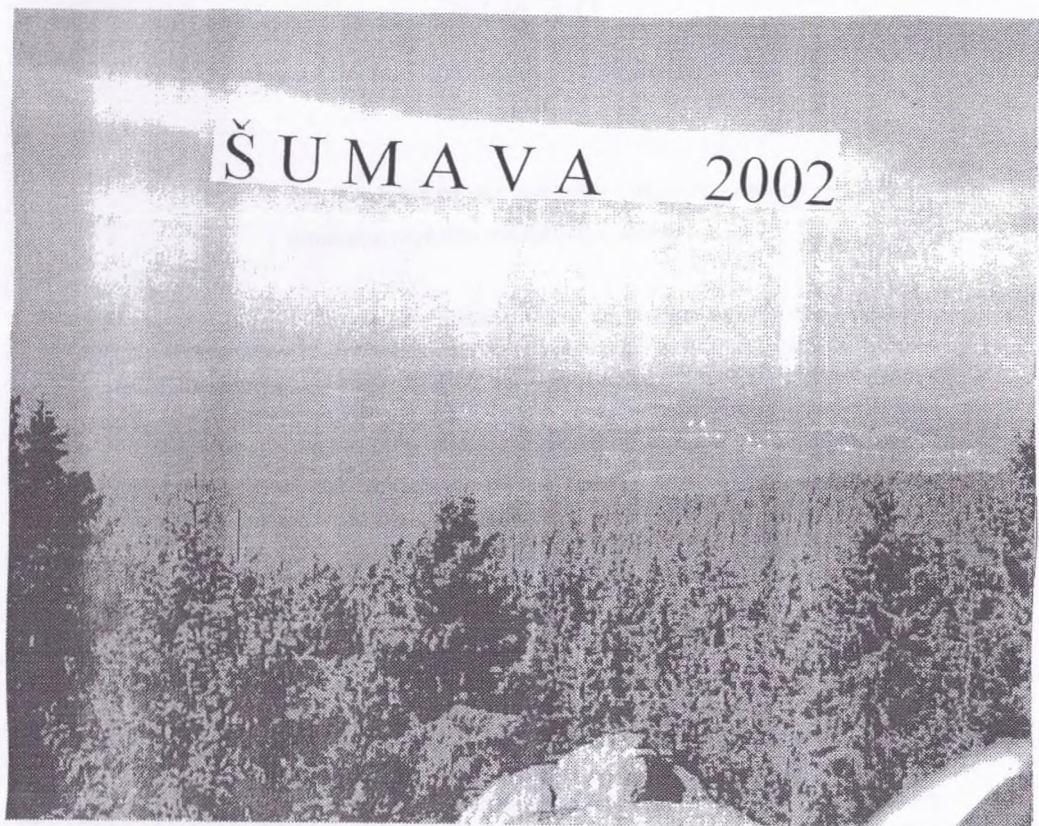
Šumava 17. – 24.8. 2002

Železná Ruda hotel Belveder

ŠUMAVA 2002

DENÍK

z turistického putování Šumavou ve dnech 17. až 24. srpna l.p. 2002.

1. den - sobota - brzo ráno přišel den, kdy se začal plnit sen
o dalekém putování s turistickým ruksakem.

Brzy ráno po páté hodině se podle předem připraveného rozpisu začal plnit autobus turisty z Vamberka, Rychnova n Kněžnou, Solnice, Dobrušky a Náchoda. Vydali jsme se přes Prahu po jižní spoje. Na Barandovském mostě nebyla kupodivu kvůli záplavám žádná zácpa. Také Plzeň jsme projeli se suchými koly. Přes Nepomuk do Horažďovic, kde jsme naložili poslední účastníci našeho putování.

Po jedné hodině jsme dorazili do města Sušice. Otava byla po velkých povodních ještě mírně vzedmutá, ale město po záplavách uklizené. Z původně slovanské osady rýžovníků zlata a nyní města známého výrobou zápalek Solo jsme se vydali na pozdní oběd do restaurace na vrcholku Svatobor (845 m.n.m.). Všichni jsme dostali předem objednanou masovou směs s rýží. Někteří nadšenci vylezli na rozhlednu. Viděli jsme krásné šumavské panorama, ale bohužel v oparu, který byl silnější než naše možnost rozlišování detailů.

Po pokynu vedení k odchodu jsme se vydali přes Odoleno v k čekajícímu autobusu. Krásnou šumavskou krajinou jsme dorazili do Železné Rudy a po páté hodině jsme vystupovali uprostřed lesa na parkoviště hotelu Belveder. Byli jsme ubytováni a v půl sedmé byla podávána večeře. Bramborová polévka a **masová směs s rýží**.

Po večeři jsme se vydali na krátkou procházku, několik odvážných došlo i do Železné Rudy. Vytrvalci si ještě uspořádali seznamovací večírek.

2. den - neděle - a je tady druhý den, do Německa pojedem.

na Ostrý tam vystoupíme, první trička propotíme.

Ráno jsme se probudili do slunečného dne a po snídani jsme s láhvemi naplněnými sladkým čajem nastoupili do Mercedesu v 8:00, tak jak bylo předem dohodnuto. Družstvo B jsme odvezli k hotelu Rizi. To podniklo vycházku k Čertovu a Černému jezeru.

Družstvo A pokračovalo autobusem na přechod do Německa v Železném Rudě. Tam jsme se s celním odbavováním autobusu na německé straně zdrželi asi půl hodiny a potom pokračovali v cestě. Krásnou krajinou s udržovanými vesnicemi a květinami vyzdobenými chalupami jsme dojeli do obce Lohberg, založené v 16. století skláři, která se nachází asi 3 km jižně od Ostrého.

V dobré pohodě jsme vyrazili po značené, ale červenobílou páskou uzavřené cestě na Ostrý. Prudké lijáky v minulém týdnu cestu tak zničily, že byla místy vymletá až do hloubky dvou metrů. Šli jsme proto hlavně lesem vedle cesty, viděli mnoho pravých hřibů a občas jsme skákali po vymletých kamenech bývalé cesty. Cesta i vzduch byly vlhké. Ve stínu urostlých jedlí se šlo příjemně, i když se stoupalo poměrně příkře a rychle. V 11 hodin jsme se už rozhlíželi širším krajem z Malého Ostrého (1266 m.n.m.) a o půl hodiny později jsme se kochali skvělou, ničím neomezenou vyhlídkou z Velkého Ostrého. Oba vrcholy vytvářejí typickou nezaměnitelnou siluetu, dobře viditelnou i ze značné dálky. Díky jí si hora vysloužila i poetický název Prsa Matky boží, říkalo se jí však i Jezerní hora. Bradlo, které je tvořeno biotiticko-muskovitickým svorem má vrchol ve výši 1293 m.n.m. Na německé straně je vidět spousta bílých vesniček s červenými střechami uprostřed zelených pastvin a lesů, na české straně modré kopce, kopce, kopce v oparu.

Pod vrcholem se nachází německá restaurace, kde jsme poobědvali z našich zásob a movitější si dopřáli i pivo za 2,5 Eura. Posezení bylo příjemné v restauraci i na skále na vrcholku.

Pod restaurací se nacházel turistický hraniční přechod, který jsme překročili bez kontroly, a po naší červené značce jsme se vydali na další putování k Černému jezeru. Cesta rychle ubíhala, a tak jsme po druhé hodině došli k vodě. Tam jsme dostali volno na oddych do 15:00. Koupeme si nohy, jíme, pijeme čaj, **blaho**.

Po odpočinku pokračujeme dále po červené přes M. Špičák k Čertovu jezeru. Jaký to blahý pocit, když po krátkém čase vymácháme nohy zase! Skvělá šumavská jezera! U Čertova jezera se družstvo A dělí na dvě části. První jde do Železného Rudého, druhá směřuje k hotelu Rizi. Tam popije pivo a odjíždí Mercedesem přivolaným mobilem. Všichni se v pořádku setkáme v pět hodin v Belvederu.

Na večeri byl řízek a bylo oznámeno, že v půl deváté se koná seznamovací večírek. Ouha, organizátor usnul. Později se rozjíždí neoficiální seznamovací večírek v restauraci. Všichni spokojeni.

3. den - pondělí - ráno sdělil nám pan Holec "Javor, to je pěkný kopec,

ty dvě věže na vrcholu, prohlédneme zblízka spolu!"

Ráno jsme posnídali jako obvykle v půl osmé a v osm hodin jsme již pádili na německé hranice. Po odbavení německými úředníky jsme po slabé třičtvrtěhodince jeli přes Brennes k Velkému Javorskému jezeru, které se rozkládá pod 300 m vysokou skalní stěnou Javoru (Arberseewand). Na hladině, která zabírá celkem 9,4 ha plochy, jsou plovoucí ostrůvky rašeliny. U hráze je restaurace a půjčovna loděk. Odtud jsme se vydali, bez dvou účastnic, které dali přednost cestě v kabinkové lanovce za 5,5 Euro, na výstup k vrcholu Velkého Javoru (1456 m.n.m.). V 10 hodin už je slunce vysoko. Je teplo, pro někoho vedro. Ale urostlé, vysoké jedle dávají milosrdný stín.

Les se otevřel, dole hluboké údolí a až k obzoru kopce, **nahore pouť**. Z lanovky vystupují svátečně oblečení Němci. Mladí, staří, děti, korzují mezi budovou lanovky, plně obsazenou restaurací se slunečníky a čtyřmi skalnatými vrcholy (Arber, Bernstein, Richard-Wagner-Spitze a Ostspitze) po uhrabaných pískových cestách lemovaných dřevěným zábradlím. Nad vším se lesknou ve slunci dvě budovy s obrovskými kopulemi, v nichž jsou ukryty vysílače a radary NATO. Dav nás pohltil. Táhneme po cestách od vrcholu k vrcholu okouzlení výškou a dálkou. Ztrácíme se a nalézáme, čekáme a odcházíme, stovky lidí v pohybu. Nakonec se přece jen seskupíme a loučíme se s Javorem na vrcholu nad Malým Javorským jezerem. Ještě foto a scházíme do sedla pod Malým Javorem.

U chaty mládežnické ubytovny (zavřeno) jsme dali přestávku a pozdní oběd z vlastních zásob. Doplnili jsme zásoby vody a skupina se dělí na družstva A a B. Nad stromy se objevují nebezpečné mraky. Větší skupina A pokračuje na Malý Javor a chce dojít po hřebeni do Lohbergu.

Skupina B sestupuje k Malému Javorskému jezeru. Cesta je kamenitá, lemovaná borůvkami, všude modro. Zobeme. Bouří, mraky nevidět, nad námi jen zelené větve. Pana Maška trápí koleno, sestupuje pomalu. Čelo zatím odpočívá ve stylové hospůdce u jezera. Od jezera pokračujeme po pohodlné cestě mezi statky. Bouří. První kápance. Deštníky, pláštěnky. Než se vybalíme, rány do hlavy. Padají kousky ledu. Máme štěstí. U cesty je otevřená velká stodola, kde se můžeme schovat. Do střechy buší obrovské ledové kroupy. V půl čtvrté se déšť zmínil, a tak se vydáváme na další cestu. Po chvíli z pohodlné cesty odbočujeme do prudkého

lesního svahu, který vede do sedla Brennes. Jsme svědky toho, jak se dělá povodeň. Ze svahu se k nám řítí drobné stružky, rychle se spojují v potůčky a než se člověk rozmyslí, už ten potok nepřeskočí a když ho přebrodí, kde se vzal tu se vzal, stojí v dalším potoce. Ještě že přestalo pršet, objevuje se modrá obloha.

V pohodě čekáme u "skischule" na Brennesu na Mercedes. V půl páté přijíždí se skupinou A. Také oni dopadli dobře. Zmokli jen málo, neutopili se v bleskové povodni a ještě se pánové potěšili pohledy na zmoklé dívky v tričkách, které si zláskány slunečním ránem nechaly bundy a pláštěnky v autobusu. Škoda, že déšť byl tak krátký !

Po úřednické přestávce na hranicích jsme vystupovali v 17:45 u Belvederu. K večeri byl výborný guláš, někdo měl zeleninku.

4. den - úterý - brzy ráno jsme už vstali, v šest se do snídaně dali,

v Německu pak autobus bloudil pěkný cesty kus.

V půl sedmé jsme vyrazili na hranice, kde jsme se tentokrát zdrželi krátce, a vydali se dále na cestu do Bavorského národního parku, kde jsme měli být na určitém parkovišti do 8:00 . Jeli jsme a jeli, ale ne a ne se strefit do správného výchozího bodu. Couvání, vracení,.... V 8:15 jsme dorazili na správné parkoviště, ale autobus byl vykázán. Byli jsme však na správném výchozím bodu a tak jsme po krátké poradě vedení s řidičem vyrazili v 8:30 po cestě značené tetřívkem k jezeru Rachelsee. Za krásného slunečného počasí jsme u jezera krátce posvačili. Odpočnutí jsme se vydali na namáhavý výstup na Velký Roklan (1453 m.n.m.) po kamenitém chodníku mezi povalenými suchými stromy. Bezútesná krajina stříbřitě šedých polámaných velikánů v horké suché stráni. Ejhle ! Ze stráně prýstí pramen. Nestihnem si nabrat. Kdo chvíli stál, stojí opodál ! Docházíme ke kapličce se zvonem Rachelkapelle. Pokoušíme se o zvonění. Zvuk zvonu se nese nad mrtvou krajinou. A dál se trmácíme po kamenném chodníku beze stínu. Rozžhavený vrchol Velkého Roklanu jsme dobyli v půl dvanácté. Pořádili jsme fotografie a do poledne byla pauza na jídlo.

Po přestávce jsme jen krátce sestoupili a tu ! Chata, kde bylo možné koupit chladič žlutý mok. Pivo za 2,30 Eura. **Blaho !** Po osvěžení osvědčeným životabudičem a vyhlídce dolů na jezero jsme se vydali na sestup s převýšením 500 m. Kamenitá stezka se po několika kilometrech mění na měkkou lesní cestu. Opouštíme značku tetřeva a jdeme dál po značce tří přesliček. Nadšenci sbírají houby. Všichni ožili. Cesta nás vede podle průzračného potoka pohodlnou stezkou až k Mercedesu na parkoviště. Po krátkém oddechu a odskotačení za různými potřebami se vydáváme na zpáteční cestu do Česka. V Železně Rudě zastavujeme na nákup a využíváme přestávky i na osvěžení kvalitním českým nápojem. Po čtvrté

hodině vystupujeme u Belvederu. Nadšenci, tak jako každý den, se jdou vykoupat do bazénu. Potom skvělé posezení u bazénu s nohama nahoře. K večeri plněné bramborové knedlíky, nebo čočka. Po zprávách v televizi seznamovací večírek.

5. den - středa - na silnici do Prášil Pepa dneska klidný byl.

Usmíval se trochu více, dnes nejedem za hranice.

Po snídani v osm hodin namiřil náš autobus tentokrát do vnitrozemí do městečka Prášily. Projeli jsme Prášily a na nejbližším parkovišti vystupujeme. Sluníčko se schovává za mraky. Je oblačno až zataženo. Vycházíme směrem k Prášilskému jezeru. Stoupáme pozvolna lesem až na hráz jezera. Je zde pěkné odpočívadlo, a tak se všichni pohodlně usazují a svačí spolu s kačenami.

Posilnění se vydáváme na cestu. Pohodlnou cestou s mírným stoupáním se blížíme k vrcholu Poledníku (1315 m.n.m.), který je popisován na rubu mapy jako zdaleka viditelný vrchol nad Prášilským jezerem s odpuzujícím vojenským betonovým monstrem (slouží jako rozhledna). Pod rozhlednou je v současnosti pozoruhodná stavba ze dřeva s krbem a kioskem. Stojí tu od roku 1988 na místě bývalého rozsáhlého objektu protivzdušné obrany státu.

Počasí se zhoršuje. Rozhled po okolí je špatný, rozhledna je v mracích. Konzumujeme u stylových dřevěných stolů své zásoby a konzumaci doplňujeme lahvoým pivem, kávou, čajem z kiosku. První kapky, prší, leje, bouří. Je zima. Dřevěná stavba chrání jen proti dešti, profukuje vítr. Pod střechou se schází čím dál víc prolitých pěších i cyklistů. Čekáme na konec bouřky. Je zima, ale jsme v suchu.

Za hodinu, už za mírnějšího deště, vyrážíme po zelené značce k Frantovu mostu. Řeka pod mostem už divoce bublá. V pláštěnkách a pod deštníky jdeme pohodlnou cestou podle Prášilského potoka. Obdivujeme romantické peřeje. Desítky přítékajících potůčků zvedají hladinu až ke kmenům starých smrků, voda se žene přes balvany. Pozoruhodné divadlo tak zaujalo, že se náhle ocitáme na Ždánidlech a za chvíli jsme v Prášilech v hospodě u Michala. Byli i tací, co hospodu vyměnili za cukrárnu. Zvědaví zašli do informačního střediska načerpat údaje o historii a přírodě v okolí Prášil a Poledníku.

Po příjezdu Orlobusu jsme rychle nastoupili a spěchali domů do Belvederu. Tady rychle vyzout z mokrých bot a pod horkou sprchu. **Blaho !**

K večeri byl výborný závitěk a ti mlsní měli ještě navíc porci vynikajících vdolečků. Úspěšný den byl zakončen opět seznamovacím večírkem.

6. den - čtvrtek - z Hartmanice do Prášil pohodový pochod byl.

Celý den to pěkné bylo, nakonec však zase lilo.

Pravidelná snídaně i odjezd. Jeli jsme na oddechovou túru z Hartmanice do Prášil. Autobus nás nejdřív odvezl do Železné Rudy, kde jsme doplnili zásoby jídla a pití na cestu a koupili denní tisk.

Hartmanice je stará hornická osada, bývalá zastávka na obchodní cestě z Bavorska. Sem jsme dorazili asi v devět hodin a vydali se pohodlnou cestou směrem ke Karlovu. Bylo oblačno až zataženo a cesta nám pěkně ubíhala. Asi za hodinku jsme došli na Karlov, kde jsme obdivovali pěkně udržovanou kapličku a zámek. Brzy bylo po divení, neboť vyšlo najevo, že je to vojenské rekreační středisko. Zvědaví vešli dovnitř a zjistili, že v chodbě je otevřen bufet. **RÁJ !** Káva za pouhých 2,50 Kč, fernet za 14,- Kč, becherovka za 16,- Kč Báječné vidění.

Výborná nálada a fernet nás rychle vynesly na Rovinu, místo dalekého rozhledu. Viděli jsme Svatobor, Javorník, Kašperk. U Březniku jsme odbočili na Vintířovu skálu a ke kapličce. Od skály byl pěkný pohled na Poledník, který však občas mizel v mracích. Naobědvali jsme se a vrátili se k poslednímu rozcestníku, odkud jsme se vydali k Malému Babylonu. Když jsme vyšli z lesa, uchvátilo nás nádherné údolí Křemelné a okolní stráně bývalého vojenského cvičiště. Přešli jsme přes most a dostali se na blátivou cestu ke Slunečné hoře. Na kládách jsme posvačili, trochu oddechli a pokračovali dál. Začalo pršet. Sešli jsme proto k silnici a uháněli k Prášilám na parkoviště, kam vedení mobilem povolalo náš autobus. Kochali jsme se nadějí, že počkáme v hospodě u parkoviště, ale ouha ! Bylo nám stroze sděleno, že tento podnik je pouze pro 19 hostů, a tak nás nemůže uspokojit. Nelenili jsme a vydali se v dešti a nepohodě dále do Prášil, do osvědčeného podniku u Michala. Po osvěžení v této útulně jsme ještě měli čas zajít do informačního střediska a nechat si promítnout video o Poledníku. Autobus nás v pořádku vyzvedl a odvezl do Belvederu. Horká sprcha byla báječná, stejně tak jako následující večere.

Je třeba poznamenat, že v průběhu tohoto výšlapu nasbírali nadšenci mnoho hub a proto na vyhlášeném seznamovacím večírku byla podávána vynikající smaženice, kterou naše dívky spolu s personálem kuchyně připravily. Smaženice, popíjení, zpěvy. To to utíká.

7. den - pátek - drž se Pepy jako klíště, aby tě vzal zase příště.

Vždyť to přece stojí za to, přesvědčit se, že máš na to.

Prášily jsme si oblíbili, a tak i sedmý den se staly začátkem naší dlouhé a náročné trasy. V osm hodin jsme tam odjeli naším Mercedesem. Bylo krásné slunečné počasí, a tak jsme z Prášil vyrazili svižně ve směru na Gsenget. To byla dříve zemědělská osada a dodnes jsou tam k vidění pěkně srovnané kameny, které tvoří terasy na rozsáhlých loukách. V přízemní mlze v trávě se leskly v pavučinách kapky rosy. V dobré náladě jsme brzo dorazili na hraniční přechod a vydali se do německého lesa a k Velkému Falkensteinu. Podle průvodců je výstup na G. Falkenstein doporučován jen pro zdatné turisty, neboť je nutné překonat převýšení 600m na vzdálenost cca 5 km.

Dlouho jsme šli uprostřed lesů po pohodlné cestě mírně do kopce. Asi v 11 hodin jsme se zastavili na rozlehlé louce s pozoruhodnými kmeny stromů k odpočinku. Občerstvili jsme se ze svých zásob a pokračovali jsme v cestě. Zhruba po hodině jsme došli k ukazatelům, které nabízely dvě možnosti výstupu k vrcholu. První vedla strmou stezkou na vrchol a výstup trval 3/4 hodiny. Druhá nabízela pohodlnou cestu pro cyklisty za 1 a 1/4 hodiny. Většina nás šla přímo, ti pohodlnější cestou pro cyklisty. Ale ouha ! Cesta pro cyklisty měla kromě stoupání také sjezdy, a tak si naši kamarádi vychutnali výstup několikrát. Ti, co se dali přímo do vršku, utratili potom mnoho Eur při čekání, až se celá skupina opět sejde.

Velký Falkenstein (1315 m.n.m.) je hora s typickou siluetou zahnutého ostrohu, významnou meteorologickou stanicí a horským hotelem. Dlouhá a náročná cesta nahoru nás odměnila nádhernou vyhlídkou do rozlehlého kraje pod námi.

Asi v půl druhé jsme pokračovali v našem putování směrem k Malému Falkensteinu. Cesta vedla dolů, dolů a dolů nádhernými scenériemi neudržovaného lesa (pralesa). Po temných rozeklaných stráních mezi obrovskými stojícími i ležícími stromy běžely potůčky. Kameny na cestě omývala průzračná voda. A všechna voda bublala a skákala ke krásnému, mohutnému vodopádu. Lesem jsme sestoupali do hezoučké osady letoviska Zweislerwaldhaus, kde jsme si u pěkné místní restaurace odpočinuli a posílili se na další cestu.

Cílem naší cesty byl hraniční přechod Bayerisch Eisenstein, neboli Bavorská Železná Ruda. Museli jsme projít ještě pár kilometrů lesem po cestě s mírným stoupáním. Byla pohodlná, ale už se nám zdála nekonečná. Přivítali jsme, když se les otevřel a pod námi se objevilo městečko jako malované. Unaveni jsme prošli

okolo několika obchůdků, kostela sv. Jana Nepomuckého z r. 1909 a zamířili jsme k hraničnímu přechodu. Ten jsme přešli bez jakékoliv pozornosti bdělých ochránců státních hranic a pospíšili jsme k přistavenému Mercedesu. V půl šesté jsme vystupovali u Belvederu.

Po večeři byl svolán večírek na rozloučenou. Naším vůdcům a organizátorům byl vyjádřen vděk za starost a činnosti spojené s uspokojováním našich zájmů. Na památku byly Josefu Holcovi věnovány kšandy za účelem udržení jeho stále padajících kalhot. Je třeba přiznat, že kšandy mu moc sluší. Vladislava Kotlářová byl předán dar za laskavý přístup a usměrňování Pepy. Projevy, dojetí, zpěv a balení svršků, abychom byli připraveni na ranní odjezd.

8. den - sobota - poslední den v sobotu připravil Pepa robotu.

Přes tři vrchy z Německa vrátit se domů do Česka.

Poslední snídaně v 7:30 a v osm hodin po naložení bagáže odjíždíme z Belvederu. Nejdříve nás čeká vyhlídková cesta autobusem po Šumavě. Ze Železné Rudy jedeme přes Prášily, Srní, Antýgl, Modravu, Kvildu a Borová Lada na hraniční přechod Strážný. Po cestě bylo pěkné počasí a tak jsme se vynadávali na ty krásy kolem. Po přejezdu státní hranice zamířil Mercedes na parkoviště pod Třístoličником. Na obrovském parkovišti jsme byli co by dup a tak při vystupování někteří členové výpravy zaostali a čelo, které se dalo hned po opuštění autobusu na pochod, museli potom dohánět. Všichni jsme se však šťastně našli na Třístoličniku (1311 m.n.m.), kam jsme došli asi po pěti stech metrech po pohodlné dlážděné cestě.

Malinko jsme se posilnili na cestu, důkladně jsme se rozhlédli po krajině a naposledy se všichni vyfotili v Bavorsku. Vydali jsme se po krásné lesní hřebenové cestě směrem k Trojmezí. Přešli jsme Vysoký hřbet (1341 m.n.m), Trojmeznou (1351 m.n.m.) a na Trojmezí jsme dorazili okolo poledne. Toto místo, kde se stýkají hranice Česka, Německa a Rakouska, je vyzdobeno hraničním kamenem, který zde slavnostně usadili prezidenti těchto tří zemí v devadesátých letech minulého století. Je hezký, a tak se u něj všichni fotografovali. Vyhlášenou polední přestávku jsme využili k posílení organismu. Jídlem, pitím a s nohama nahoře.

Po obědě nás čekal výstup na poslední vrchol našeho týdenního putování po Šumavě na Plechý (1378 m.n.m), který je nejvyšší horou české části Šumavy. Byla to pohoda. Po krásné hřebenovce, kde dříve chodili jen vybraní pohraničníci, jsme došli ke skále, která osaměle vyčnívala z vysokého lesa. Výhled byl pěkný, ale čekal nás ještě hezčí.

Po strmé kamenité cestě jsme sestoupili ke Stifterovu památníku (rakouský prozaik českého původu), z jehož vyhlídky byl překrásný výhled na Plešné jezero a

na začátek lipenské přehradní nádrže. Nadšení pohledem na cíl naší dnešní etapy jsme směle překonali poslední metry obtížného sestupu a usadili se na odpočívadlech u Plešného jezera. Nebylo nám však dopřáno pokoje, neboť přítomný strážce NP Šumava nám oznámil, že se blíží velká bouřka. Po zhltnutí několika soust jsme vyšli na kamenitou cestu, která po předešlých deštích byla vlastně potokem. Skákající z kamene na kámen jsme došli ke Schwarzenberskému kanálu, který je významnou technickou stavbou, zařazenou na seznam národních kulturních památek. Jde o plavební stoku, spojující povodí Vltavy s povodím Dunaje, která umožňovala dopravu dřeva z těžko přístupných šumavských lesů. Dříví se zde plavilo od roku 1791 do r. 1891 a nepravidelně až do roku 1932. Tzv. Želnavský smyk, kterým se dřevo dopravovalo na překladiště v Nové Peci, byl v provozu až do roku 1961.

Bouřka nás nedohnala. Kolem kanálu jsme po pohodlné cestě došli k hospodě na rozcestí Říjiště. Vypili jsme pívko, dojedli zásoby a namířili si to do cíle v Nové Peci. Náš Mercedes na nás již čekal ve Staré Peci a dovezl nás k Lipnu do Nové Pece. Tady jsme se trochu zkulturnili, převlékli a různě omyli. Byla vyhlášena zhruba hodinová přestávka s cílem najíst se a napít na cestu domů. Cíl byl splněn a v půl osmé jsme vyrazili na cestu domů, kam jsme dorazili v pozdních nočních hodinách.

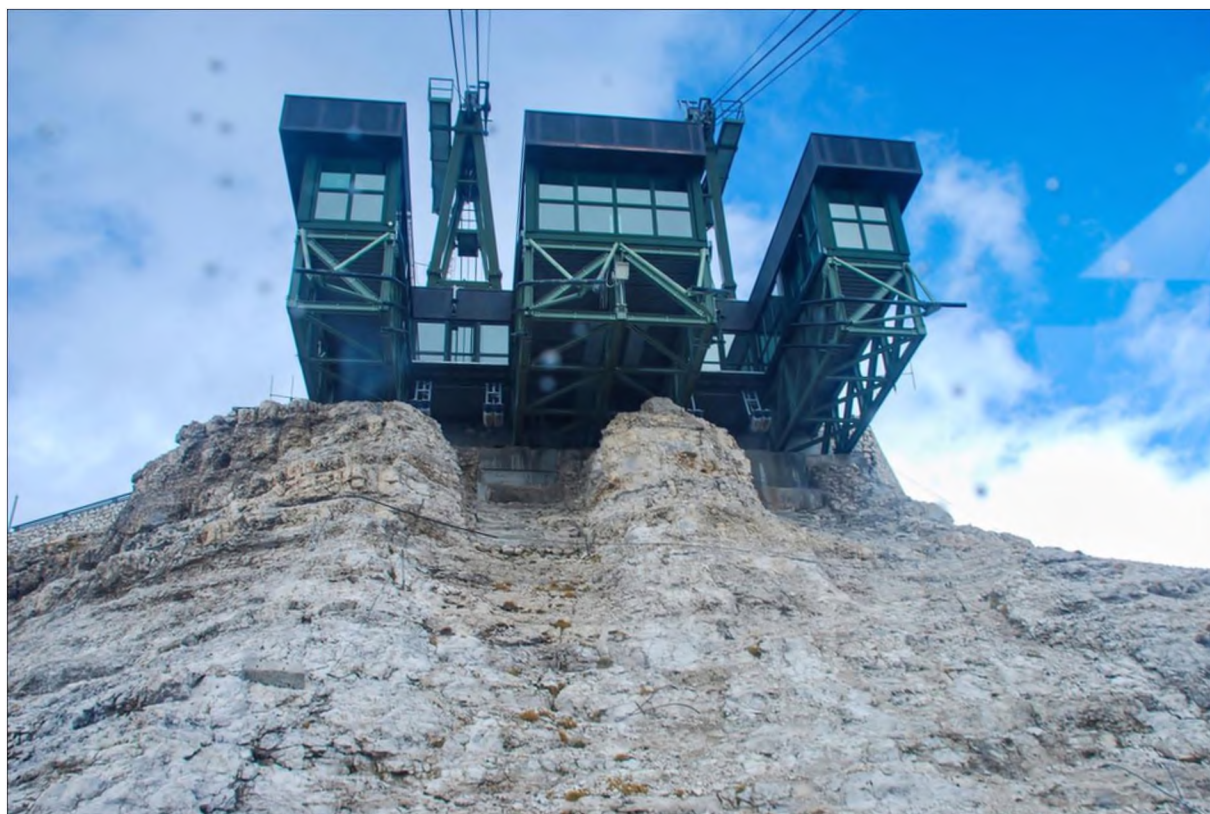
BYLO TO PRIMA A STÁLO TO ZA TO !

Zapsali: J.+J. Kruční

Dolomity 25.7. – 3.8.2003

Klausen tělocvična

DOLOMITY

2003

Klausen

DOLOMITY 2003 – Klausen

1. den 25.7. pátek „Den cestovních dohledů“

Odjezd z Rychnova je stanoven na 14 h. Na seřadišti jsme včas, chybí jen autobus. O půl 3 nás uklidňuje motospojka z Alpin Tour, zpočátku ji věříme, že za půl hodiny je tady. Ve 4 h už silně pochybujeme. Strídavě odcházíme a přicházíme, setkáváme se s manžely i jinými příbuznými, kteří tajně doufali, že už nás neuvidí. V 17,45 jedeme směr Solnice, kde vedoucí přepravy z RK Pepa Jirsa předává dočasné vedení hlavnímu šéfovi P. Holcovi. Už v Solnici je jasné, že zavazadel je tradičně přemíra. Postupně nakládáme Dobrušku, v Náchodě nacpeme zbytek zavazadel do doprovodného vozidla, v Hradci přibereme druhého řidiče a projíždíme Čechy směr Dolní Dvořiště. Za Pelhřimovem se nová účastnice zájezdu Jana chce pochlubit fotkou na pasu a s hrůzou zjišťuje, že nejede se svým červeným dokladem, nýbrž manželovým zeleným. Jana rozjíždí bleskovou akci – nejprve žene dobráka manžela s psem směr Dvořiště, po 50 km ho vrací na Náchod, sama v 10 h večer vystupuje v Budějovicích. Zde přespí u mladého muže – syna Marcely, ráno se přesune vlakem do Plzně a odtud se Zdenou a Zdeňkem autem za námi. Zajímavá anabáze! Snad Jana pochopila, že cestovní doklad je do zahraničí pořád ještě důležitý.

2. den 26.7. sobota „Den na rozchození“

Krátce po půlnoci jsme na hranicích. Bez problémů jsme odbaveni a vpuštěni na rakouské území. Za tiché vzpomínky na Janu, která to štěstí zatím neměla, usínáme. Krátká zastávka u Innsbrucku, kde si další novicka zájezdu Zuzana odloží v lese nechtěně i pas. Vedoucího Pepu to už ani výrazně nepřekvapí. Těsně před 7 h ranní jsme v cíli – malebné městečko Klausen v severní Itálii. Všichni se z vedra „klimatizovaného“ autobusu těšíme na výsadek. Pepa H. chvíli prohání ředitele kolem školy, mezitím se úplně vyčerpá. Škola je prostorná, velká kuchyň se zařízením i odloučené prostory pro naše „chrápače“. Odpadá i boj o nábytek – židli a stůl je dostatek. I sprchy nás uspokojí, než zjistíme, že dámské jsou mimo provoz. Maruška však svým typickým šarmem školníka přesvědčí a už večer se sprchujeme odděleně. V rámci možností narovnáme končetiny ztuhlé cestováním a v půl 11 odjíždíme směr Bolzano na 1. túru. Začínáme zvolna. Za vedra obhlížíme zajímavé přírodní útvary Erdpyramiden (zemní pyramidy). Všichni se už těší do kopců. Přesouváme se k lanovce na Rittenhorn. Družstvo A šlape pěšky, zbytek jede lanovkou za 5,5 € o 400 m výš do výšky 2260 m. Ačkoli nás Pepa H. vyzval k plné zbroji, sám přistoupil k úkolu vlažně a túru absoluuje v sandálech. To se mu vymstí při sestupu, neboť mu zvědavé palce vylezou i z ponožek.

Všichni se scházíme ve 14 h na vrcholu Rittenhornu, 200 m nad horní stanicí lanovky. Uléháme, svačíme a posloucháme šéfovu přednášku o vrcholech kolem. Snad si něco zapamatujeme. Úspěšně absolvujeme sestup k autobusu, je vedro, a tak řidiči prodávají i pivo za 25 Kč. Zatleskáme nezvykle pohodové trase – kdo zná Pepu H., ten se diví! V autobuse nám Pepa H. slibuje 1. seznamovací večírek. Těšíme se, neboť jsme se vůbec nevyspali už na dnešek. Po 5. h odpolední už poprvé naplno testujeme kuchyňskou saunu. Ani vedro neodradí naše borce od kulinářských specialit. Zámek rozjíždí svoje hody a stolování dle G. Jarkovského zastoupeného Vlastikem. Maruščini kluci už jedí docela samostatně, nebryndají ani nemlaskají. S Maruškou budujeme pánskou část zájezdu – hodnocení je neobjektivní, protože Maruška své „kluky“ přeceňuje. Většina zájezdu obhlídí město, malebné hospůdky a slovenskou obsluhu. V půl 10 přijíždí Jana, Zdena a Zdeňek a jsme kompletní. Usínáme a noční medvědi začínají 1. větu svého koncertu.

3. den 27.7. neděle „Den bolavých kolen“

Odjezd stanoven na 8 h. Počasí krásné a slibuje i krásné vedro. Pepa H. chvíli mluví do něměho mikrofonu a vzápětí nás podezírá ze sabotáže. Zcela demokraticky rozkazem je

6. den 30.7. středa „Den super výhledů a horské pohody“

Opět krásné ráno, vyrážíme v 8 h ozbrojeni slunečními filtry, brýlemi a kšilty. Pepa H. se chlubí dopingem v podobě dvou mrkví. Jedeme směr Rosegarten. Projíždíme krásnou soutěskou a v 9 h jsme u jezera Karersee. Zastavujeme a fotíme.

Stoupáme, kocháme se výhledy z autobusu až k lanovce Frommeralm (1721). Nahoru cestujeme sedačkou po dvojicích za 6 €, cestou se opalujeme a rozhlížíme. Je nádherně. Pár aktivistů v čele s Bažantem st. Jdou nahoru pěšky rychlostí lanovky, ani na ně nečekáme. Od Köhlmerhütte (2337) stoupáme prudce do sedla Passo Coronelle - Tschagerjoch (2630 m). Stoupáme pomalu, užíváme si výhledu, jídla a šplhání po kamenech. V sedle na malém prostoru obědváme (musíme, povel vyprázdnit banánové krabice je nekompromisní), znemožňujeme posuny ostatních turistům a máváme na batole cestující na zádech zdatného tatínka. Přijímně sestupujeme k Vajolethütte (2243 m). Obloha bez mráčku, uleháme, svačíme a užíváme si pohody. Po skupinkách se pak trousíme dolů, lanovku na vrcholu Ciampedie (1990) zavrhuji všichni a po cestě nic moc sestupujeme do Vigo di Fassa (1390 m). Někdo jde najisto, někdo autobus hledá po městečku, ale úspěšně se setkáváme, zouváme boty, občerstvujeme se a kolem 5 h odjíždíme. Večer probíhá dle zvyklostí – sauna v kuchyni – sprchy – vycházky v individuálním pořadí.

7. den 31.7. čtvrtek „Den změny plánů“

Odjíždíme v 7 h ráno, což některé poznamená na aktivitě a koncertují i v autobusu. Původní plán zní Ortler. Počasí je nejisté, v 8 h Pepa H. mění plány a volí turistiku nad Meranem. 5 km za Meranem autobus vjíždí do prudkých serpentín a řidiči se musí vyměnit – inu kdo neumí, ten čumí. Směřujeme k lanovce Vllau. Mraky se drží nížko, Pepa H. to komentuje slovy: „Když se podíváte dozadu, vidíte, že nic nevidíte.“ Řidič hlasitým troubením nabádá veverka k rychlejšímu přechodu silnice. U lanovky jsme brzy – musíme počkat na obsluhu. V bramborových koších se poté v tandemu přesuneme do výšky 1550 m, pobavíme se jak při náskoku, tak výskoku ostatních. Od lanovky popolezeme k Leiter-Alm a skutečně plníme úkol vyprázdnění žracích krabic. Na další cestě začíná pršet, poprvé se zdobíme pestrobarevnými pláštěnkami a túra se mění ve cvičení CO. Neprší našťáť dlouho, vlastně jen v průběhu oblékání, a tak Pepa H. vyhláší konec chemického poplachu. Viditelnost je mizerná. Ačkoli jsme měli kráčet skoro po rovině, stoupáme po příkré „holcovnici“ („holcovnice“ – čára spojující místa s velmi rozdílnou nadmořskou výškou). U chaty Hochganhgause (1839 m) opět svačíme. Od chaty jsme jako příživníci vyhnáni. Přesuneme se do ohrady, kde nás brzy obklopí zvědaví a hladoví koně. Karel si jednoho i „osedlá“, ale je sesazen a jsme vyštvaní z ohrady. Majitel poté zvýší do ohradníku dávku elektric. Proudí. Sestupujeme nad Merano, sestup v lese je bez zážitků výhledů, a tak se můžeme plně soustředit na práci kolen. U lanovky nad Meranem (1357 m) se vyčásí, užíváme si leteckých pohledů na Merano a okolí. Posedáváme u lanovky, opět se posilňujeme a sbíráme sílu k sestupu. Lanovka vypadá nadůvěryhodně a její nosnost je silně omezena. Scházíme po loukách, lesem, začíná vedro. Ochutnáváme jablka okolo cesty, dokonce maloučko zabloudíme. 5 km pod Vellau víme, že autobus je trochu mimo. Petra Z. – statečně zuje boty a stopem autobus přivede. Před 6 h jsme doma. Začíná tradiční rituál. Boty páchnou zas o něco víc ...

8. den 1.8. pátek „Den jídla mezi kameny“

Odjíždíme v 8 h, ráno je slunečné, nálada výborná. Jedeme směr Völkenstein. Z autobusu vystupujeme v sedle Passo Gardena (2137 m), přiblíkneme se, neboť fouká.

zvolen Pepa Mathes, ačkoli má Pepa žlutý trikot vedoucího závodníka. Cílem dnešní výpravy je Schlern (2554m). Trasa na 6 – 7 hodin.

Autobus nás vyváží vzhůru k lanovce Seelasschweige. Cestou se nám odkrývají výhledy na cíl trasy. Družstvo A vyráží po asfaltce ostře vzhůru, zbytek vybírá peníze a přesouvá se k lanovce, která je přemístí o 200 m výš.

Scházíme se na Spitzbühlhütte (1980 m). Stoupáme největší alpskou loukou Seiseralm, v 10 h jsme pod Schlernem. Po pěkném klenutém můstku přes potok startujeme výstup. Slunce pere, trháme se na skupinky a vesele si funíme. Koncový hráč Pepa tlačí očima opozdilce.

Občerstvení v sedle pod vrcholem, Pepa H. uděluje další pokyny. Další metou je chata Schlernhaus (2457 m). Maruška s Jirkou si zapalují zdravotní cigaretu na rozdýchán, další se občerstvují.

Družstvo A odbíhá na vrcholek s křížem – Monte Pez (2563 m), přetlačujeme se s cizinci o vrcholové foto a pan Klíma nabízí ohňovou vodu. Sestupujeme zpět k chatě a ve 13 h zahajujeme pozvolný sestup mezi kravinci po trase č.3 směr Ums. Pozvolno se mění v prudký sešup. Je vedro a náladu udržují budovatelské písně v podání Hely a spol. V prudkém komíně zakládá Pepa, Maruška, Jirka a Láďa invalidovnu na lavičce, u nohou jim Vašek šermuje hůlkami. Sestup zprudka pokračuje. Pomáháme si, jak se dá. I Heliným výrokem „Kdyby nám pán Bůh dal mňí rozumu a raděj nám nadělil křídla“. Někteří by i možná na pohon z rozumu moc nezalétali. Jsme roztrháni do malých skupinek, nejistotu o trase okomentuje Jaroušek slovy: „Nejsme žádní blbci, jsme přece turisté.“ Všichni přežijeme a před 5 h se scházíme na okraji Umsu u autobusu. Pivo, odložení bot a překážíme osobním autům. Řidiči to berou s úsměvem, je vidět, že jsme vysíleni. Při zpáteční cestě řidič v úzkých uličkách města dokazuje, že opravdu umí. Dochází zásoba nechutného piva a řidiči začínají prodávat Gambirinus za 20. Večer probíhá v duchu osobní rekonstrukce jednotlivců. V noci nás překvapí bouřka s lijákem, který notně zmáčí naše venkovní spáče. Spáče vnitřní ruší nouzové světlo, které svítí po část noci, nicméně koncert našich „medvěďů“ nepřeruší.

4. den 28.7. pondělí „Den mokrých svršků“

Ráno je slunečné, boty smrdí zas o něco víc, ale vzduch je jinak po bouřce svěží. Odjíždíme v 8 h směr Sella. Pepa H. nastiňuje trasu pro A, B a těší se na vybírání peněz na lanovku. Projíždíme sedla Sella Passo, Passo Bordoi a po 10 h jsme u lanovky ve výšce 2239 m. Za 5,5 € se rychle přesuneme prostornou kabinou do výšky 2950 m. Ujijeme si výhledů, vyfotíme se na stejných místech, někteří nedočkavci posvačí a jdeme po horské kolonádě mezi davy lidí. Dělíme se na družstvo A, které vystoupá na vrchol Piz Boé (3152 m). Jelikož je mlha, odměnou za výstup je malý výhled a láhev alkoholu p. Klímy. Odcházíme směr Rifugio Boé (2873 m). S družstvem B se znovu setkáme u chaty Rifugio Pisciadu (2985 m), u malebného jezírka Je chladno, svačíme, stahují se mraky. Začíná pršet, přesto zahajujeme sestup. Ujijeme si horolezeckých vložek na lanech, několikrát zmokneme, obšťastní nás i kroupy. Někteří si „zalyžují“ ve sněhu – bodujeme styl, ale rádi vidíme autobus. V cíli jsme kousek od Gardenarpass ve výšce asi 1900 m. Při návratu na základnu opět prší, „příjemně“ provoníme autobus mokrymi svrsky (i spodky). Lije celý večer, probíhají večírky po skupinách, hromadný seznamovací večírek se nedaří zorganizovat.

5. den 29.7. úterý „Den zpocené kultury“

Ráno vybereme ze zavazadel slušnější oblečení a vyjíždíme směr lázeňské městečko Merano. Je vedro a sváteční oděv propotíme už v autobusu. Merano a jeho kolonády projedeme zčásti společně. Většina má po předchozích túrách problémy s normální chůzí, a tak se v vodopádu pobavíme davovou promenádou na schodech připomínající chůzi tučňáků. Vyjíždíme nad Merano a za poledního vedra jdeme k hradu Dorf Tirol. Za vedra absolvujeme ještě město Bolzano, Jana svede nerovný boj s prodavačkou broskví na tržnici a všichni se

branku 17. tisícem s rodinou. Potesilo nás, že v lete používá hote dvě. Někteří si čile vyběhnou na West-Ost (2913 m). Sestup je ve znamení sluníčka, krásných louček, které využíváme na posezení se svačinou (krabice jsou bezedné). Autobus nás čeká v krásném horském středisku Völkstein (1656 m). Odjezd nám zpestří kravské dostihy po silnici. Večer vyrážíme obhlížet přípravy na fest, který městečko velmi oživí. Někteří naši borci přispějí k oživení i tancem pod širým nebem.

9. den 2.8. sobota „Den dobytí nejvyššího vrcholu“

Ráno odjíždíme v 7 h s pocitem, že dnes to určitě vyjde. Je krásné sluneční ráno. Pepa H. slibuje „skotačící den – kdo chce, co chce“. Jedeme směr Ortler – za Rakouska Uherska nejvyšší hora. V 9 h vynucená zastávka – autobus je delší než dovoluje značka. Řidič využije zastávku ke zcela nesmyslnému rozdáni piva, které nám cestovka dluží už devět dní za prvotní zpoždění. Nakonec jedeme dál. V jedné zatáčce těsně míjíme italský autobus. Řidiči zatleskáme, zaslouží si to. Cestu lemují po stranách ledovce ve slunci. Radost ze dne nám zkali skutečnost, že lanovka z 1900 m do 2500 m nejede – je v rekonstrukci. Skutečně se vydáváme vzhůru, někteří nesou navíc za krkem drobné zvířátko po včerejších oslavách ve městě. Trháme se na skupinky a každý se vyřadí po svém. K chatě Rifugio Citta di Milano (2581 m) dojdou všichni. Někteří stoupají sjezdovkou pod lanovkou výš – k chatě Rifugio Madriccio (2820 m). Chata s prostornou terasou vypadá mrtvě, v zimě se tu musejí dít věci. Pod chatou se modrá krásné jezero. Neustále nás po cestě pronásledují cyklisti, většinou svá kola tlačí. V sedle ve výšce 3150 m nás už moc není. Vrchol Schöntaöfspitze (3325 m) doběde kolem 1 h dvanáct statečných. Odměnou jsou nádherné výhledy na okolní ledovce a ohnivá voda p. Klímy. Fouká tu dost! Sestupujeme v drobných skupinkách a kolem 4 h jsme u autobusu v ledovém potoce, ostatní přihlížejí a smáčí ve vodě jen nohy a pivo. Kolem 5 h odjíždíme, řidič opět v prudkých serpentínách dolů ukazuje, že opravdu umí. Autobus však není na vysokohorské silnice stavěn, v prudkých zatáčkách zadrhává spodní částí. Odlehčíme mu a kousek sejdeme pěšky. Další cesta proběhne bez problémů. Večer si naplno užíváme fest. Někteří aktivně v ulicích, jiní poslechem na lůžku.

10. den 3.8. neděle „Den sauny v autobuse a loučení“

Vstáváme ve 4 h a bleskově absolvujeme úklid pod bezchybným a už tradičním velením Věrky. Hezké ráno nám poněkud zkazí řidiči, kteří nejenom, že svou ranní latergii zpomalí nakládání zavazadel, ale seškrtnou nám i tipy na zastávky při cestě domů. S Klausenem se loučíme v půl 7 a nabíráme směr Brenner, Innsbruck, Salcburk. V 8 h zastavujeme u Innsbrucku a Zuzka se marně snaží získat ztracený pas. Pepa H. nám cestu zpestřuje nostalgickou vzpomínkou na trasy letošní i dávno minulé. Před 11 h zastavujeme u jezera Mondsee, protahujeme ztuhlé končetiny a řidič platí pokutu za absenci dálniční známky. Za okny autobusu je modrá obloha, v autobusu se nedá dýchat. Ve 13.07 jsme na Dol. Dvořišti, projíždíme bez problémů. Zuzce se značně uleví. Ve 4 h obědváme v Č. Budějovicích, jídlo objednávané hlasováním. Po obědě nám je ještě tepleji. Cestu lze přežít jedině v polomrtvém spánku. Z posledních sil uzavíráme sázky na zvolna padající karimatku. Aktivista Viťa soutěž kazí a karimatku zasune na místo. Škoda! Kolem 9 h se začíná autobus vyprazdňovat. Loučíme se a těšíme se na další putování. A na závěr ještě jeden potlesk – tradičně skvělému kormidelníkovi Pepovi Holcovi a celé osádce autobusu. Přežili jsme a líbilo se!

Bažant	Lumír	RK	Na Trávníku1246
Bažant			
Bek	Karel	Solnice	Na Kopcích368
Bořková	Irena	RK	Na Trávníku1231
Dítě	Náchod	Náchod	
Drábková	Marie	Dobruška	Solnická 781
Dvořáková	Marcela	Náchod	
Ehlová	Jana	RK	Na Trávníku1237
Flašarová	Zdeňka	Náchod	Plhov
Hašková	Marie	Broumov	ČSA 376
Holec	Josef	Solnice	Hradčanská 69
Holoubek	Petr	Kvasiny	152
Hovorková	Lenka	Solnice	Nad Farou 604
Hurdálek	Vlastimil	Náchod	Pražská 1550
Jirsa	Josef	RK	Na Trávníku1238
Jirsová	Eliška	Náchod	Komenského
Kadeřábková	Helena	Dobruška	Solnická 821
Kinzel	Petr	Skuhrov	152
Kinzel	Pavel		
Kinzelová	Marie		
Klíma	Miloš	Kvasiny	102
Kohler	Zdeněk	Solnice	
Komárková	Marie	HK	Vachkova 828
Kosařová	Jitka	RK	Průhon 799
Kracík	Aleš	Náchod	Cvrčkova 340
Kracíková	Růžena		
Krtíl	Josef	Dobruška	Pulická824
Krtíl	Josef	HK	Bidlova 1085/4
Kubec	Ladislav	Dobruška	Na Budíně 825
Lanta	Jaroslav	Náchod	Hronova 1561
Letenská	Jana	Solnice	533
Letenská	Pavla	Solnice	
Mathes	Josef	Nové Město	
Matlocha		Náchod	
Melicharová	Jaroslava	Solnice	Zahradní 541
Moravcová	Blanka	RK	Mírová 1466
Němeček	Vítězslav	Dobruška	Na Poříčí 628
Němečková	Marcela		
Novák		Kvasiny	149
Novotný	Jaroslav	RK	Aprovazníka 1340
Novotný	Jindřich	Broumov	Obránců míru 157
Rak	Josef	Solnice	Okružní 468
Řehůřková	Věra	Hronov	Českých bratří 32
Semeráková	Marie	Náchod	Březinova
Souček	Jan	Solnice	Komenského 314
Sršeň	Vladimír	Solnice	529
Sršnová	Vilma		
Šimerdová	Eva	Dobruška	Fr.Kupky 965
Šviková	Irena	Dobré	
Těšínská	Zuzana	Praha	Kloboukova 2224
Vašek	Otakar	Broumov	Hejtmánkovice 56

Tatry 6. - 12.7. 2003

Vavrišov hotel Vavrišan

6.7. – 12.7.2003

Tatry

jdeme na Čertovicu

6.7. Neděle – Cesta na Slovensko

Je neděle 6.7. 2003 4.46 hodin. Stojíme na autobusovém nádraží v Rychnově n.Kn., vítr studeně pofukuje. Čekáme, až přijede autobus s ostatními turisty ze Solnice, Náchoda, Dobrušky, kteří podnikají okružní jízdu po východočeském kraji. Nastává doba odjezdu, ale autobus nikde, natahujeme uši, oči, leč marně, vždyť nám ty časy odjezdů byly hned podezřelé. S téměř hodinovým zpožděním šťastně usedáme a jedeme pro manžele Kotlářovy do Vamberka Celi promrzlí radostně nastupují, můžeme se vydat na trasu. V Olomouci se zastavujeme, nabíráme poslední účastníci, která mohla klidně jet z Hranic na Moravě. Oběd byl plánován v prostřední Bečvě, ale protože jsme tam dorazili v 9 hodin, odložili jsme jej za hranice. Na oběd se dostáváme až v Martině. Prší. První plánovaná trasa pro déšť nevyšla, vyjeli jsme pod osadu Vlkolínec a pěšky prohlíželi rázovitou vesničku. Cíl naší cesty hotel Vavrišan jsme dosáhli v podvečer. Ubytování bylo sice zdoluhavé, ale vše dobře dopadlo. Po večeri se většina účastníků vydala do vesnice, plánovaný večírek se nekonal.

7.7. Pondělí

Každý den začínal při snídani v 7.30 slovy vedoucího. “Dejte si ovesné vločky, je to dobré na kolena“, později nám oznámil, že počasí dovoluje turistiku ve Slovenském ráji. Jeli jsme do Podliesku, Suchou Belou po žebřících vystoupali na Kláštorisko, kde jsme se občerstvili v sympatické hospůdce, rozdělili se dvě skupiny A (A+), B (B+). Skupina B se vrátila na Podliesok, B+ přes Hrabušice, skupina A kolmým sestupem do údolí Bílého potoka. A+ se zdržela v hospodě, rozhodnuta prodloužit si trasu o 5 km. Sokolí dolina se závojevodním vodopádem, lezeme kolmo po žebřících, na plošinu Glac., nekonečným údolím Sejfů, kolem Stratenské pily, romantického výběžku přehrady Mládeže, do obce Stratená.

Skupina A+ nás dohání po prohlídce prielomu Hornádu, kam vlastně ani moc nechtěli. V autobusu nás čekalo teplé pivo a poněkud znuděná skupina B. Na večeri jsme dorazili ve 20.30 absolvovali jsme ji neumytí, tudíž i trochu smradlaví. Druhý pokus o seznamovací večírek opět selhal.

8.7. Úterý

Počasí neumožňuje Nízke Tatry, čeká nás Prosiecká a Kvačianská dolina. Neprší, vršky hor jsou v mracích.. Vedoucí zvolil kratší kalhoty i trasu, jdeme všichni společně. Nejprve stoupáme potokem až k místu, kde jsme byli zastaveni slovy: „zde je ta vyvěračka“. Vyschlým korytem pokračujeme k vodopádu bez vody. Když jsme se dost naobdivovali tuto přírodní raritu, lehce se občerstvili, stoupáme po žebřících a lanech na plošinu Svorad. Zde nám bylo vysvětleno, co bychom viděli, kdybychom viděli. Hospoda v Borovém nezklamala, kapustnica a borovičky, ... Boroveckou dolinou klesáme ke mlýnu v Kvačianské dolině, do Kvačian. Dále traversem po žluté krásnými háji borovic, s výhledy na Liptovskou Maru, docházíme k autobusu v ústí Prosiecké a bufetu s pivem. K večeri

dojíždíme včas, první seznamovací bez seznamování, nato i diskotéka. Disjockey s modernou moc neuspěl, pohotově nasadil valčík, polku a country. Roztančili jsme sál, zpívala Darinka Rolins. Závěr večera jsme obohatili zpěvem vlastním.

9.7. Středa

Pozor změna! Odjíždíme do Jasně doliny, směr Chopok a Čertovica. Před kasou na lanovku je plno nejasností. Nakonec za sto Ks odjíždíme všichni. V půli kopce vysedáme a v mlze za silného větru stoupáme k vrcholu. Kolem chaty Kamenné začínají velké zmatky. Rychlejší se občerstvují, pomalejší zdolávají Chopok, kde nevidí vůbec nic, poté se vyměňují. Hru na škatulata v mlze se podaří ukončit, vytváříme štrúdl a jdeme směr Ďumbier. Pán Bůh nás měl rád, rozehnal mraky a my jsme viděli Srdiečko, Kosodrevinu, Rudohří a východní část Nízkých Tater. Sledujeme vypasené sviště, střídáme víchr a pohodu. Štefánikova chata nás překvapila skvělou nabídkou polívek. Každý si vybral podle chuti fazulovou, čočkovou, kapustnicovou a každý dostal stejnou – gulášovou, ve které nebylo ani fazolí, natož čočky, nebo zelí. Najedeni se vydáváme na Lajštroch, kde p.Holec nadšeně ukazuje „Okno v Ohništi“ i Vysoké Tatry. Nad Čertovicí uléháme v kleči, (ve výšce silně fičí), někdo dokonce usíná. Ted' už jen klesáme, stále strměji. V ústrety nám přichází Jakubcovi, zbytek se občerstvuje na parkovišti. Z Čertovice odjíždíme domů do Vavrišanu se zastávkou v Liptovském Hrádku, kde nakupujeme chléb a borovičku. Další seznamovací večírek je poněkud prořídlý.

10.7. Čtvrtek

Dnes nás čeká náročná túra se značným převýšením. Najíždíme do Žiarskej doliny pověstné úrodou hub. Na ty není čas. Postupujeme k Žiarskej chatě, zde se občerstvujeme a dělíme na A, B. Skupina A jde na Žiarské sedlo, Baraniec. Skupina A+ jde přes Žiarské sedlo do Ráčkové doliny, na Vavrišan, pohrdajíce koupáním v Bešeňové. Skupina B jde k vodopádu a na symbolický cintorín obětí Roháčů. Skupina A vyráží tak nečekaně, že několik zájemců se nestačí připojit. Leze na Žiarské sedlo s výhledy na Plačlivo, Baraniec. Dva zdatnější si odskakují na Plačlivo. Náhle se zatáhlo, ochladilo, rozpršelo, fičí studený vítr. Spěcháme k vrcholu Barance, ale výstup je náročný. Spokojeně usedáme v pláštěnkách na vrcholu, oslavujeme doušky borovičky. Počasí se umoudřilo, máme i výhledy. Ale ten sestup nemá konce. V Žiarskej u autobusu zjišťujeme, že neumíme chodit po rovině.

Radostně jsme se vydali do Bešeňovej, kde si za stovku hodláme užít. Někteří plavou, jiní pátrají nohama po vyvěračkách teplé vody. Jiní se usadili kolem bazénu a vytváří skladiště bust. Odjíždíme na večeri čistí, voňaví. Rozlučovací večírek se nekonal.

11.7. Pátek

Děsivá představa, dnes konečně Velký Choč – nejkrásnější výhled na Slovensku. Přes Růžomberok, Likavku, kolem hradu Likava do Valaskej Dubovej, s křemou, kde byl chycen Jánošík. Skupina B (málo početná) tam míří ihned z autobusu, skupina A statečně šlape o 1000 m výše. Cestou se střídáme se švýcarskými Slováky, zdravíme se, stavíme jim bránu z hůlek. Za to se od nich dozvídáme, že na Slovensko jezdí rádi a také, že „bohatý člověk se má ve Švýcarsku dobře, chudý nepříliš“. První občerstvení je na louce pod Chočem, v mraku a mokru. Návrh vrátit se přes Predný Choč a Likavu hrad se neuskutečnil, protože řidič neumí s mobilem a paní Feherová je v hospodě, její mobil v autobusu. P. Mathes se usmívá, vracíme se k původnímu plánu. Lezeme, kloužeme, chytáme se větví kleče. Konečně jsme na vrcholu: zima, mraky, vítr, viditelnost na dvacet kroků. Při jídle dostáváme informaci: „o tretej bude pekne“. Ale musíme dál. Cestou dolů více visíme na větvích kleče, než jdeme. Odbočujeme na Malý Choč, výhledy Velká a Malá Fatra Liptovská Mara, Roháče i dokonce Velký Choč. Vedoucí nás zahrnuje informacemi, co je vidět i co bychom viděli navíc z Choče právě teď. Po odpočinku na kládách s výhledy na Choč, odcházíme podle azimutu pohodlnou cestou, ale nekonečnou, k autobusu na teplé pivo. Lúčky kúpele a travertinový vodopád. Je v něm voda a je kouzelný. Nicméně spěcháme do Bešeňovej. Zde 50% účastníků dává přednost hotelu Fontána a kapustnici, s přípravou na poslední rozlučovací večírek. Po večeri se konečně začínáme seznamovat. Večírek probíhá za zpěvu a přípitků velmi úspěšně.

12.7. Sobota

Poslední snídaně, nosíme zavazadla, loučíme se s personálem. Poslední fotky, hlavně Kriváně a Barance. Cestou si opakujeme jména kopců, loučíme se s Liptovem. Poslední slovenské zůstávají v supermarketu v Liptovském Mikuláši, u Kralovan odbočujeme na Párnicu, Biely Potok k Jánošíkovým dierám. Tentokrát všichni putujeme malebným prostředím Jánošíkových dier – žebříky, přechody přes vodu, můstky výhledy. Koliba nás nutí utratit zbylé peníze za borovičku, kávu, každý podle své chuti. Pokračujeme volně směr Štefanová, otáčíme se na Velký a Malý Rozsutec. U autobusu se převlékáme a odjíždíme na Zavadilku v Prostřední Bečvě. Obědo - večeri střídá jojová horečka, která pokračuje i u benzinové pumpy v Ústí n. Orli. Blížíme se domů, oba vedoucí hodnotí zájezd, loučíme se, slibujeme si další setkání při podobných akcích, jsme dobrá parta.

Tečku za zájezdem na Slovensko vytváří talentovaná básnířka Jarina Krutská: „... máme rádi vaši zem, zase brzy přijedem“.

Tatry 3. - 10.7 2004

Ždiar pension Kamzík

Krátká připomínka na to jak jsme letos putovali, aneb

Tatry 2004

3.6. sobota

Vyjeli jsme tradičně, opět na noc. Ráno jsme dorazili po kávě ve Staré Lubovni do lázní Vyšné Ružbachy. Někteří dospávali noc v autobusu, ti otrlí se vydali na krátkou procházku. Nakonec jsme se všichni sešli u známého travertinového jezírka. Pozorovali jsme odvážného plavce, který kroužil uvnitř bez ohledu na nápis „zákaz koupání“. Zda byl na Adama jsme se nedověděli protože jsme pospíchali do vesnice Haligovce. Strmou stezkou jsme se vyšplhali do sedla pod Plašnou a přes Plešnou jsme došli do sedla Cerla. V sedle Targov jsme posvačili a došli do Lesnice a útulné hospůdky. Autobus stojící u kostela jsme minuli a za úmorného vedra jsme i se řidičem vystoupali ke slovensko polským hranicím, Hovorný pohraničník nikoho bez pasu nepustil a tak se někteří jen vyfotili u „Jánošíkovy chalupy“, kde se vzala zrovna zde? Kulisy to byly skutečně pěkné. Ti šťastnější a nezapomětliví se po malém bloudění dostali až k řece Dunajec. Dvakrát jsme prošli pasovou kontrolou a po procházce kolem řeky nás zastavila pěkná hospoda, kde hrála cikánská kapela a točil Gambrinus.

Seznamovací večírek byl pro únavu odložen, a ani o Pepův kámen, který měl prý celý den v botě neměl nikdo zájem. Na ubytování v penzionu Kamzík a dobrou večeři se těšili všichni.

4.7. neděle

Průjezd hraničním přechodem Lysá Polana proběhl oproti jiným létům bez problémů. Projeli jsme Zakopaným a po krátkém váhání jsme vyšli z parkoviště Gronik po modré značce dolinou Malej Laki na Maloluczniak 2105 m. Příkrý výstup nádhernou přírodou nám dal zabrat. Po svačince jsme pokračovali na Kondratowu kopu 2204 m a do sedla pod Giewontem 1909 m. Kdo na Giewontu nebyl si vyběhl na vrchol, ostatní, i dokonce někteří, kteří na Giewontu nebyli pokračovali dolinou Kondratowou. Cestou někteří fotografovali i medvědy a jeleny. Pan Fehér medvědici neublížil.

V Zakopaném jsme chvíli hledali autobus a tři ztracené dcery. Je to neuvěřitelné, ale letos jsme na Giewontu nezmokli.

Krásný, ale únavný den..Seznamovací večírek jsme opět odložili.

5.6. Pondělí

Na dnešek jsme se všichni těšili. Pojedeme po Dunajci na pltích. Ráno nádherné. Cestou do Červeného kláštera jsme autobusem zdolali Magurské sedlo 1000 m jásali nad výhledy na Tatry. Na pltích jsme vyjeli první. Nad řekou stál mlhavý opar do kterého svítilo ranní slunce, řeka se nádherně leskla. Úžasné skály, kytky a ani ten černý čáp co jsme mu plašili snídani si nás nevšímal.. Řeka se klikatila mezi skalními útvary, někdy pomalu tekla, jindy pospíchala, že plťáci měli co dělat, aby nás nevyklopili. Moc krásné.

Pod vrcholem Sokolice jsme vystoupili. prošli dvojí pasovou kontrolou, přepravili se přívozem na druhou stranu řeky a začali stoupat na vrchol Sokolice. Vrcholu jsme dosáhli za poplatek v 11 30 v úmorném vedru.

Cesta – necesta, nahoru, dolů nás přivedla na Goru zamkowu. Rozbité podium, výhled žádný. Čekal nás výstup na Ztre krony. V tom vedru se zdál nekonečný. Až kolem 15 hodin jsme stáli na vrcholu Výhled jako z letadla, neskutečná nádhera, stálo to za to.

V sedle jsme propadli panice, jak se dostaneme k autobusu. Přebrodit, nebo půjdeme dlouho, dlouho, Cestou k autobusu jsme se poztráceli, chvílemi jsme netušili ani kam

vlastně jdeme. I příjemná pasová kontrolorka nás politovala. Ti šikovnější přijeli k autobusu taxíkem a začalo pršet.

Na seznamovací večírek bylo pozdě. Guláš z kotle na louce za mírného mrholení byl fajn. Hudebníci byli trochu hudlaři, hráli vše. A tak jsme s krásnou kulisou hor zpívali, objímali se, tančili, trochu i pili a těšili se na další den.

6.7. Úterý

Ráno bylo zatažené, Ždiarská Vidla se válela v mracích, hrozil další déšť. Vyrázili jsme opět do Polska. Ale počasí nám skutečně nepřálo, a tak jsme změnili plán. Pepa navrhl návštěvu jeskyně a tak jsme nadšeně souhlasili, i když speeolog Ota prohlásil, že nazvat tuto díru jeskyní je pro ostatní urážkou. Zaplatili jsme tradičně důchodcovský poplatek do doliny a s tisícem Poláků jsme vyrazili. U jeskyně déšť povážlivě zhoustl. Někteří se schovali v jeskyni a povážlivě otlučení dohonili slabší povahy a za hustého deště vyrazili k penzionu autobusem. Mokrá den jsme zakončili v blízké hospodě, kde jsme s místními cikány pěkně „zahékali“, i na taneček došlo. Jen personál byl poněkud neochotný.

7.7. středa

Počasí se vylepšilo, opět jsme se těšili do hor. Na parkovišti v Bílém Potoce jsme se rozdělili. Skalická skupina se vydala lanovkou na Skalnaté pleso, přes Svišťovku a Brnčálku do Javoriny. Ostatní na Brnčálovu chatu, k chatě Plesnivec. Krásná cesta. Kleč, kytky nádherné výhledy, legrace pohoda. Všichni jsme se u večere sešli, ale nikdo se dlouho neseznamoval. Šli jsme brzo spát, ráno vstáváme ve čtyři.

8.7. Čtvrtek

Na parkovišti u přechodu jsme se rozdělili. Družstvo B se vydalo přímo k polským stavům, jiní spěchali na lanovku na Kasprův vrch. My po liduprázdné asfaltce jsme došli k Mickiewiczovu vodopádu a po zelené dolinou Ráztoky jsme došli k chatě PTTK u Pěti polských stawů. Bylo nádherné letní ráno uprostřed nepředstavitelně krásných hor. Po snídani jsme se vydali do sedla po modré značce k Mořskému oku. Fantastické výhledy. Mořské oko je moc krásné, ale z vrchu. Davy Poláků nám vadily a tak jsme prchli k vozům taženým koňmi a nechali se odvézt k autobusu.

Skupina A z Kasprova přešla na Svinicu 2300 m a k Pěti polským stavům. Večer jsme se sešli u večere a měli si co vykládat.

9.7. Pátek

Vydali jsme se na poslední tatranskou túru. Pozemní lanovka nás vytáhla ze Smokovce na Hrebienok. Milým zjištěním bylo, že i čeští důchodci mají slevu na lanovku. V poněkud přehuštěné trase jsme stoupali Malou studenou na Terryho chatu. Chtěli jsme na Zbojnickou přes Priecné sedlo. Tam ale došlo jen několik odvážných. Silný vítr u Terryho chaty nabíral vodu z plesa, smíchal s pískem, kamínky a plnou silou se opřel do nás. Spěchali jsme dolů. Přes to vše to byl krásný den. Krásná atmosféra, v dolině slunce, dobré pivo.

Večer jsme se sešli v místní restauraci, zhodnotili pobyt a začali pomalu balit.

10.7. Sobota

Nic naplat, loučíme se s pěkným penzionem a jeho ochotnými majiteli i s Tatrami. Směřujeme ke Kežmarku, prohlížíme řemeslnou výrobu všeho možného, den končíme na termálu v Bešeňové. Znamou trasou kolem Váhu na Bumbálku a večeri v Prostřední Bečvě jsme v pořádku dojeli domů.

Díky za krásný týden. Snad jsme nejeli naposledy. Těšíme se na Šumavu 2005.

Ukrajina 31.7 - 9.8. 2006

Rachov hotel Tisa

Kronika (3)

Putování po Zakarpatské/Podkarpatské Ukrajině/Rusí ve dnech 31. 7. až 9. 8. 2006 se zúčastnila výprava KČT ze Solnice v následujícím složení:

Náčelník a velký šéf (dále jen VŠ) - Josef Holec, podporovaný manželkou Irenou.

Autobus značky MAN firmy Carmen s pěknou SPZ 2H7 1111. Velice pěkný a pohodlný, i když chybička se našla, ale to až později.

Řidiči páni

Malý (nomen omen)

Černý (výborný pro stabilitu autobusu)

Obsazení:

Mašek	Rak	Holec	Holcová
Hurdálek	Semeráková	Kubeček	Kubečková
Kracík	Kracíková	Bednářová	Zemanová
Melicharová	Kubcová	Krucký	Krucká
Sršeň	Sršňová	Bek	Bek
Vesková	Zerulková	Letenská	Letenská
Němeček	Němečková		
Šviková	Hašková	Žabokrtská	Žabokrtský
Kubín	Kubínová	Tomáš	Tomášová
Kotková	Suchanková	Brandejs	Brandejsová
Štěpánek	Kubec	Feher	Feherová
Vašek	Vanický	Laubová	Laubová
Šulc	Šulcová	Řehůřková	Šedivá
Šibíková		Kubín	Horská

31. 7. - pondělí: Cesta tam.

Naše putování začalo v 8:15 v Náchodě. Po cestě nabral autobus osazenstvo, v Prostřední Bečvě jsme se naobědvali (slíbená spoře oblečená servírka se nekonala). Projeli jsme Slovenskem: Žilina, Strečno, Starhrad, Spišský hrad, Tatry. K večeru byla přestávka v Prešově, občerstvení na pěkně upraveném náměstí. Na hranici s Ukrajinou jsme přijeli ve 23:20.

1. 8. - úterý: Na Ukrajině.

Odbavení jsme byli ve 3:15 (na Ukrajině bylo o hodinu více). Větší část této doby jsme strávili na slovenské straně stáním za nulové aktivity příslušných orgánů. Na ukrajinské straně jsme vyměnili peníze (1 hřivna asi 4,80 Kč). Po odjezdu jsme ještě zahlédli krásně nasvícený hrad v Mukačevu, pak jsme si zdřímli.

Za skutečný začátek cesty považujeme probuzení do časného rána na silnici kousek před Mežhorje. Vylézáme z autobusu, silnější povahy se jdou opláchnout do řeky. Objevuje se první konstanta Ukrajiny - neuvěřitelné množství plastových lahví všude kolem, zejména v korytech řek. Přiznejme si, že u nás kolem silnic i v lese se dá najít také ledacos, ale tolik ne.

První turistická zastávka byla v sedle na okraji siněvirske chráněné oblasti. Jsou zde krásné výhledy, zejména na poloninu Boržava. Po náležitém vyfocení přírodních krás jsme pokračovali do Siněviru. Při vjezdu do oblasti je výběrčí, platíme po dvou hřivnách a jedeme údolím mezi rázovitými chalupami. Pracovníci s elektrotechnickou kvalifikací obdivují elektrické rozvody (další konstanta Ukrajiny). Autobus zastavil u odbočky k hlavní atrakci, jezeru Siněvir. Na odbočce už čeká výběrčí (předjel nás na kole) a vybírá po dvou hřivnách. Jezero Siněvir naplakala panna (Siňa), které zabili milého (Vira). Obešli jsme ho dokola, vyfotografovali se u památníku obou milenců, vrátili se do autobusu a pokračovali do Koločavy.

V Koločavě jsme zastavili před socialistickou budovou místní školy a VŠ se začal shánět po někom, kdo by nám otevřel muzeum Ivana Olbrachta. Má v tom praxi, zkoušel to už před 16 lety s podobným výsledkem - správkyňe muzea není v Koločavě (tehdy to byl správce, byl v Koločavě, ale byl mimo provoz). Podařilo se mu chytit paní, která je prý vnučkou Nikoly Šuhaje a je ochotná nás zavést ke hrobu Eržiky. Projíždíme mezi trhovci podél cesty, po krátkém pěším stoupání přicházíme ke hřbitovu. Hřbitov v Koločavě je na kopečku, leze se tam přes plot

Kronika (3)

a ostnatý drát. Je pošlapaný, částečně vypasený a označovaný od krav. Nevypasená část je pokryta brusinčím. Na hrobu Eržiky je železný křížek a plechový kýbl bez dna. Podobně je vybavena většina rozeznatelných hrobů, na těch luxusnějších je kýbl přikrytý poklicí. Ze hřbitova jsou krásné výhledy. Na dotaz po hrobu Nikoly mává paní odmítavě rukou a mizí do dálí.

Po odjezdu z Koločavy nás čekalo asi 60 km podél řeky Terebly k hlavní silnici podél jižní hranice Ukrajiny. Autobus asi něco takového ještě neviděl, stará silnice se střídala s bývalou a budoucí, celé kilometry jsme jeli krokem, ale dojeli jsme. Poslední úsek už byl po relativně dobré cestě až do Rachova.

Ubytování jsme byli v Rachově v hotelu Tisa. Hotel odpovídá evropskému standardu, zejména první patro, které je čerstvě zrenovované. Druhé patro bylo na zdejší poměry před několika lety luxusní, teď je už poněkud ohlodané zubem času. V přízemí je jídelna, povědomá zejména učitelům. Stravování formou polopenze: k snídani obložená mísa, teplé jídlo a čaj, k večeři obložená mísa, polévka, teplé jídlo a čaj, v prvních dnech ještě láhev minerálky. Hlavní jídlo byla hlavně bramborová kaše, občas brambory, maso, dvakrát rizoto. Bylo to dobré a bylo toho dost. V přízemí hotelu je bunkrovitá hospůdka, pivo zde během našeho pobytu zdražilo z 2,50 hřiven na 3.

Kromě nás je v hotelu ubytovaná jakási škola v přírodě, každé ráno odjíždějí autobusem někam pryč, večer mají diskotéku.

2. 8. - středa: Údolí Černé Tisy

V noci pršelo. To je prý v Rachově normální (280 dní v roce). VŠ se rozhoduje pro jednoduchou túru na Horhany a Černou Klevu. Autobusem jsme dojeli do Jasini a vyjeli na start túry. Lesem jsme vystoupali na poloniny. Cestou jsme minuli letní sídlo pastevců: chaloupka, ohrady, chlív. Vylezla srdečná domorodka, napájela nás kyselým mlékem, pochlubila se dvěma telátky. Na další cestě přišly potíže. Brodili jsme se říčkou, u druhého zbořeného mostu dospěl VŠ k názoru, že morálka upadla natolik, že celý plán nesplníme a zavelel k pochodu zpět stejnou trasou. K autobusu jsme dorazili po pouhých 22 km pochodu.

3.8. - čtvrtek: Těrentin

Vyrážíme pěšky a stoupáme stále výš za pěkného počasí s krásnými výhledy. Na okraji lesa odpočíváme a dáváme se do hovoru s Ukrajincem, který připravuje dřevo na ohradu. Mluví česky (ze 14500 obyvatel Rachova jich 4000 dojíždí do Česka na práci), nemá rád EU a Američany.

VŠ: Jdeme správně?

U: Ano, kdo vás vede?

VŠ: Já.

U: A znáte to tady?

VŠ: Ne. (Nemá tak docela pravdu, má občas fungující GPS)

Po doplnění vody z blízkého pramene pokračujeme svahem porostlým borůvkám stále vzhůru. Sbírání borůvek sice zdržuje postup, ale dodává energii. Nahoře v sedle je výprava sběračů borůvek: nákladní auto, váha, přepravky. Konstatujeme, že nám hustota borůvek připadá vhodná pro mlsání, ale pro profesionální sběr jich zase tolik není. Kromě borůvkářů je v sedle stádo krav. Odpočíváme, několik jedinců stoupá až na vrchol k vysílačce.

Dolů ze sedla jdeme zpočátku po cestě. Míjíme domorodce, který nám předvádí práskání bičem. Paní Letenská neodolala a zkusila to taky. Přežila to.

Pokračujeme šikmo svahem přímo za nosem. Borůvčí sahá do pasu a zvedají se z něj mraky drobných motýlků, kteří byli identifikováni jako borůvkoví moli. Jsou v něm vyšlapány hluboké kravské cestičky, v hustém porostu neviditelné, na cestičkách jsou rovněž neviditelné pozůstatky kravského zažívání. Na konci borůvkové houštiny procházíme prohnobeným areálem domečků pro krávy a přicházíme na cestu, která se vinula kolem kopce z druhé strany. Teprve na ní si paní Feherová podvrtila kotník. Naštěstí se jí to stalo kousek od místa, kde místní lidé nakládali seno na mohutný ZIL (prý byl zakoupen za 28000 Kč od české armády). Po odborném ošetření primářkou rentgenologie a specialistkou ORL byla spolu s manželem ponechána u auta a pokračovali jsme dolů do obce Bílin, kde čekal autobus. Čekal u hospůdky, takže jsme zbylý čas plodně využili. V místním obchodě měli vynikající chléb. Největší dobrodružství dne zažili Feherovi cestou

dolů autem, spoléhajícím jen na brzdy. Naštěstí fungovaly. Večer byl seznamovací večírek

4. 8. - pátek: Bliznica

Kousek jsme jeli autobusem, potom jsme přestoupili na dva terénní Gazy: nákladní auto s plachtou a podélnými lavicemi a skříňové s koženkovými sedadly napříč. To vypadalo pohodlněji a tak se do něj nacpalo 30 lidí, do kabiny přisedl řidič pan Černý (ten silnější). To byla asi chyba. V nejstrmějším stoupání na cestě (a byla to hodně strmá, kamenitá, rozblácená a vůbec ošklivá cesta) se po několika nezdařených nájezdech podařilo šoférovi utrhnout oba kardanové hřídele. Atmosféra v autě byla neveselá, do řvaní motoru se mísilo volání "Já ještě nechci umřít!", rachocení ulamovaných zubů převodovky a cvakání vyletujících kuliček z ložisek (paní doktorka Zemanová má ještě jednu schovanou). Auto pomalu klouzalo nazpátek, až se zastavilo o sráz na levé straně cesty. Byla to správná strana. Napravo byl také sráz, ale dolů a pod ním tekla potok, který vypadal dost studený. Osazenstvo vystoupilo z auta a kromě pana Černého, který zůstal sedět na místě, se vydalo nahoru. Po několika desítkách metrů se cesta zcivilizovala a vedla kolem starší turistické základny. Zde trosečníci vyčkali návratu druhého auta a vyjeli s ním nahoru. Nahoře je turbáza Dragobrat. Potenciální nádherné horské středisko, ubytovací zařízení, vleky, zaparkovaná rolba velikosti volejbalového hřiště. Jen ta doprava tam. Být to na západě - zlatý důl. V restauraci čepovali Starobrn (10 Hr). Výprava se rozdělila na tři části: pan Černý dole se svezl nákladním autem (nezařazená rychlost, jen brzdy) zpátky k autobusu, druhý řidič (Malý) s jednou účastnicí zůstali na základně a zbytek výpravy s šoférem nákladního Gazu jako průvodcem (je to opravdový průvodce, člen horské služby a je to jeho podnikání) se vydal nahoru na Bliznicu. Počasí bylo nevlidné, studený vítr hnál cáry mlhy přes hřeben, v ledovcovém kotli pod hřebenem bylo vidět jezírko a hluboko dole Dragobrat. Z vrcholu Bliznice se průvodce vrátil na základnu, naložil odpadlé členy výpravy a pana Malého do auta a sjel dolů k autobusu. Tam čekal pohublý pan Černý (neměl klíče od autobusu ani peníze). Výprava pokračovala z Bliznice dál. Před prvním lijákem se schovala do kravína (s výjimkou VŠ, který zůstal na čistém vzduchu pod stromem, další liják ignorovala, takže k autobusu, který přešel do obce Kvasy, dorazili úplně promočení, ale v dobré náladě. Rozlučovací večírek se konal v hospodě za omezené účasti.

5. 8. - sobota: Solotvina.

Jeli jsme asi 40 km na západ. Cestou jsme se zastavili v geografickém středu Evropy. Podle informační cedule byl zjištěn za Rakouska-Uherska jako průměr rovnoběžek a poledníků, ohraničujících kontinent. Je zde památník, u kterého se výprava vyfotografovala, na velkém parkovišti je restaurace, zařízená jako muzeum. Stěny jsou pokryté domácími potřebami: žehličky, zámky, klíče, psací stroje, vařečky, peníze, prostě všechno možné. Ve sbírce lahví mají i jednu z pivovaru v Polici nad Metují.

Pokračovali jsme do Solotviny. Solotvina je město poblíž hranice s Rumunskem, žije zde rumunská menšina, která staví (a většinou nedokončuje) paláce. Město je hlavně proslulé už od počátku letopočtu těžbou solí. Solné doly vypadají zdevastovaně, ale pracují. Na hodinu jsme zastavili na místním tržišti. Je větší, než to, které známe z Kladska, mají tam asi úplně všechno (no, lokomotivy snad ne). Na dotaz, co stojí např. broskve, odpovídají trhovci nesmyslnou cenou a nechápou, že ji bez smlouvání dostanou.

Po nákupu jsme nastoupili do autobusu a kousek popojeli k solnému jezírku. Vzniklo zatopením starého dolu, je prý 50 m hluboké. Část pobřeží je ohrazena plotem a je zde jakási vybavenost slušné pláže. My jsme se odebrali k nevybavené a neohrazené části, přesto kdosi neodolal a pronesl řečnickou otázku, kde se platí vstupné. Okamžitě se našel ochotný člověk, který vybral po dvou hřívnách a odešel pryč.

Jezírko nevzbuzovalo příliš důvěry. Bylo jakési kalné, opodál stály rezaté těžní věže a do vody vedly šišaté betonové schody. Převlékli jsme se do plavek a nedůvěřivě zkoušeli teplotu vody. Byla akorát. Vlezli jsme do vody a nastal šok. Nešlo plavat, cosi nás vstrkovalo nad hladinu, těžiště bylo někde jinde, než jsme zvyklí. Inu, Archimédův zákon. Velmi rychle jsme ale přišli novým poměrům na chuť. Místo plavání je třeba se držet ve svislé poloze a prostě jít, jsou zde báječné podmínky pro akvabely, je možné se natřít černým léčivým bahnem.

Kronika (3)

Radovali jsme se jak malé děti. Jen nesmí člověku voda přijít do očí, pít se také nedoporučuje. Vylézali jsme neradi a pokrytí bílým povlakem soli odjeli autobusem zpět.

Pro zítřejší túru na Hoverlu vyhlásil VŠ snídani na 6 hodin, narazil ale na nepochopení personálu jídelny, konstanta je 8 hodin. Večer začalo pršet a vydrželo až do rána. V prvním patře se konal druhý rozlučovací večírek.

6. 8. - neděle: Hoverla.

Na Ukrajině jsou dobří automechanici. Ráno stály před hotelem oba terénní gazy se všemi hřídely, zuby a kuličkami na patřičných místech. Tentokrát jsme se rozdělili napůl a jeli přes Bohdan do oblasti Hoverly. První zastávka byla u pramene minerálky, dále jsme pokračovali lesní cestou vzhůru. Další - neplánovanou zastávku vyvolala tentokrát porucha auta s plachtou. Spravilo to kladivo. Cesta vedla pralesem, do serpentín se musilo najíždět na několikrát, předvčerejšímu dobrodružství se to ale nevyrovnalo a zakrátko jsme byli v sedle v nadmořské výšce 1537 m. Počasí bylo mizerné, mlha, vítr, viditelnost několik metrů, ale statečně jsme vyrazili ke zdolání zbylých 500 m výšky k vrcholu pod vedením osvědčeného průvodce z předvčerejška. Se vzrůstající výškou sílil i vítr a klesala dohlednost, nakonec bylo obtížné se i udržet na nohou a tak kousek od vrcholu zavelel průvodce k návratu. Sám prý šel na Hoverlu pětatřicetkrát a došel patnáctkrát. Cestu dolů přerušila další porucha auta, tentokrát opálené kontakty v rozdělovači. V časném odpolední jsme dojeli do Rachova, slunce svítilo a tak byl čas na prohlídku města (nic moc), pravoslavného a řeckokatolického kostela, přejít si řeku po houpavém zavěšeném mostě a nakoupit zásoby na třetí rozlučovací večírek.

7. 8. - pondělí: Nejlepší nakonec.

Zrána roznesla se zpráva, že byl autobus - ne sice vykraden, ale snaha byla. Kdosi se do něj k ránu pokusil dostat nejdříve z boku a prorazil zde krycí sklo, pod kterým byl ale plech, potom vylezl na střechu a začal páčit poklop. Vyrušila ho místní občanka, která se v protějším domě chystala do práce a zavolala policii. Policie měla ovšem práci v Jasini, přijeli až po deváté. Zabavili páčidlo, sejmuli s autobusu otisky (hlavně šoférů), vyfotografovali autobus a vyjeli jsme v 10:45.

Dojeli jsme do nejvýchodnějšího bodu našeho putování, do Jablonického průsmyku. Chvilí jsme procházeli tržiště, pak jsme mezi stánky prošli na lesní cestu. Začínala smetištěm a strašně páchnoucí kadibudkou, ale za první zatáčkou jsme se octli na klesající cestě, občas lemované malinami.

Z cesty je vidět skoro všechno, kde jsme byli. Chvilí jsou spory o to, co je Hoverla a co Petros, vítězí autorita VŠ, podepřená vlastnictvím GPS: Hoverla je nalevo, Petros napravo. Hoverla vypadá menší, ale to je vzdáleností. Slunce svítí, cesta mírně klesá, jeden výhled střídá druhý. Ani se nenadějeme a jsme v Jasini, kde čeká autobus. Řidiči při čekání nelenili a vyrobili kastrol vynikajících bramboráků. Dostalo se na každého, zapili jsme je v místním pohostinství a konstatovali, že se závěrečný den povedl úplně nejvíc. Navštívili jsme ještě místní dřevěný kostelík. Stojí za řekou, jde se k němu přes houpavý most. Kostelnice, která nám ho otevřela, nekomunikovala. Zpáteční cesta přes most, poněkud dětinská zábava s jeho rozhoupáváním, návrat do Rachova.

Večer se konal závěrečný rozlučovací večírek. Jeho hvězdami byli pánové Němeček a Vanický, na návrh paní Žabokrtské bylo jednomyslně uznáno, že jsme všichni šikovní.

8. - 9. Cesta zpět.

Odjezd se trochu opozdil, protože se čekalo na protokol od policie. Když ho posel donesl, vyjeli jsme po hlavní silnici směr Mukačevo. Prohlédli jsme město, navštívili pravoslavný kostel, vyfotografovali hrad a přešli do Užhorodu. V Užhorodu prohlídka města. Podobně jako v Mukačevu vzhled ulic (fasády, dlažba, obchody) už připomíná to, nač jsme zvyklí u nás. Po poněkud nedůstojném smlouvání jsme utratili poslední peníze ve skanzenu. Pak už několik posledních metrů k ukrajinské hranici.

Na hranici je velká socha rudoarmějce s vlajícím praporem, který se hrne na Slovensko. Pohled na ni vyvolal nadšení, kdo měl po ruce fotoaparát, vrhl se k oknu a fotografoval. Jakmile jsme ale zastavili, vtrhl do autobusu pohraničník a

Kronika (3)

začal pokřikovat, že se musí snímky okamžitě zničit. Už jsme zapomněli, co to je hraniční pásmo a ochrana vojenského tajemství. Kromě sochy tam totiž byly ještě ostnaté dráty a dokonce strážní věž. Všichni se tvářili nechápavě (jaké fotky?), ale když se pohraničník nevzdával, obětovala se paní Hašková, přiznala se a fotografii vymazala. Pohraničníkovi to stačilo.

Ukrajinskou hranici jsme přešli v přiměřeném čase, na slovenské straně se opakuje situace z cesty tam. Stojíme, autobus se mění na skleník, protože klimatizace při vypnutém motoru nefunguje. Kolektivní cvičení na protažení těla považují slovenští celníci za provokaci (kdo by to řekl, že ano?). Nakonec po třech a půl hodinách přejíždíme. Pracovníci s elektrotechnickou kvalifikací nevěří svým očím: mezi svisle stojícími betonovými sloupy jsou rovnoběžně natažené dráty.

Už se setmělo, když jsme dorazili do Michalovců. Autobus zastavil u Lidlu, osazenstvo se rozdělilo mezi restauraci a pizzerii. Po večeři se jelo dál. Ze spánku nás probudily nadšené výkřiky. Něco takového jako osvětlený Spišský hrad se jen tak nevidí. Druhé probuzení bylo horší. Z klimatizace najednou začal proudit horký vzduch. Po několikerém pokusu klimatizaci zregulovat autobus zastavil u motorestu. Pršelo, osazenstvo se rozběhlo do křoví, řidiči bádali a zjistili, že nevědí, co tomu je. Dále jsme jeli s otevřenými střešními poklopy (okna se otevřít nedala), pasažéři v dosahu poklopů (a deště) se zabalili do svetrů a pláštěnek. Poslední zastávka na snídani a ranní nezbytnosti se konala u motorestu nad Mohelnicí. Pak už jen postupné vystupování z autobusu a loučení. Podkarpatská Rus je krásná a pohostinná, ale těžko se tam a zpátky dostává.

Alpy 21 - 28.7. 2007

Forstau Pension Dachsteinblick

Alpy 2007

Zájezd do rakouských Alp pořádaný KČT Solnice ve dnech 21. 7 až 28. 7 2007

Oblíbený modrý autobus, řízený panem Dvořákem			
		Holec	
Letenská	Kinclová	Vanický	Bek
Semeráková	Hurdálek	Mašek	Rak
Zemanová	Pokorná	Zezulková	Vesková
Kracík	Kracíková	Melicharová	Bořková
Šviková	Řehůrková	Žabokrtský	Žabokrtská
Němeček	Němečková	Tomáš	Tomášová
Kubec	Arijčuk		
Laubová	Hašková	Suchanek	Suchanková
Kotková	Šedivá	Rysová	Červinková
Janeček	Janečková	Kubín	Kubín
Štěpánek	Vašek	Urban	Matlocha
Bažantová	Poláková	Sivák	Musilová
Duben	Dubnová	Feher	Feherová
Bednář	Bednářová	Holoubek	Moravcová

Náčelník	Josef Holec
Péče o náčelníka	Ladislav Kubec (v zastoupení manželky)
Překladatelky	Marie Semeráková Miloslava Šedivá
Zástupce náčelníka pro dodatečné poplatky	Jarmila Laubová (dost vytížená)
Fotodokumentace	Josef Rak
Hudba	Vítězslav Němeček
Zpěv	Josef Vanický
Listování ve zpěvnících	Marcela Němečková
Doplňky a neoficiální verze písní	Josef Mašek
Kronikář	Otakar Vašek
Zajištění snídání pro kronikáře	Věra Žabokrtská

Náčelník	Josef Holec
Péče o náčelníka (v zastoupení manželky)	Ladislav Kubec
Překladatelky	Marie Semeráková
Miloslava Šedivá	
Zástupce náčelníka pro dodatečné poplatky	Jarmila Laubová (dost vytížená)
Fotodokumentace	Josef Rak
Hudba	Vítězslav Němeček
Zpěv	Josef Vanický
Listování ve zpěvnících	Marcela Němečková
Doplňky a neoficiální verze písní	Josef Mašek
Vítězslav Němeček	
Kronikář	Otakar Vašek
Zajištění snídání pro kronikáře	Věra Žabokrtská

Start zájezdu byl v pátek 20. 7. 2007 večer. Po trase Rychnov nad Kněžnou, Solnice, Dobruška, Náchod sesbíral autobus osazenstvo a pokračoval přes Havlíčkův Brod (první zastávka) k hranicím s Rakouskem. Ty jsme bez prohlídky překročili ve 3 hodiny ráno a pokračovali do Alp.

21. 7. 2007 - sobota.

V 7:30 jsme přijeli k lanovce z Obertraunu na Krippenstein. Přezuli jsme se, oblékli na túru a šli zjišťovat kdy lanovka pojede. Lanovka má tři úseky, prostřední je v rekonstrukci a nejezdí. Rakouské Alpy žijí v zimě, přes léto se dělá údržba, úklid a výstavba. Většina hotelů je zaletněná (vzor zazimovaná). Popojeli jsme tedy kousek k další lanovce. Tam jsme vzbudili šok. Tolik lidí pohromadě (55) tam ještě neviděli. Rozhodli se ale, že to zkusí zvládnout. Jezdilo se po dvou kabinkách pro pět lidí, jedna cesta trvala 10 minut, za hodinu jsme byli všichni nahoře. Nezapomenutelný byl prodejce lístků. Měl před sebou tabulku s cenou za 1,2,3,...lístky, pokaždé si nechal ukázat pro jistotu na prstech, kolik lístků kdo chce a v tabulce vyhledal, kolik to stojí. Jeden lístek byl za 4 euro.

Vyjeli jsme do výšky 1738 m k chatě Schilcherhaus a vydali se po turistické trase 654 k Wiesberghaus (1880 m). Cesta je celkem pohodlná naučná stezka vroubená informačními tabulemi s obrázky svišťů, květeny a různé žouzele, vede suchým vápencovým terénem krasového charakteru. Po levé straně jsou fantastické výhledy na severní stranu masivu Dachsteinu s Halstattským ledovcem. Družstvo A si zvolilo cestu přes Simonyhütte, chtělo až k ledovci, ale nedosáhlo jej. U chaty Wiesberghaus asi ve 12:30 přestávka, občerstvení a odpočinek. Chata je v bezvodém terénu, všechno se tam vozí lanovkou, z kohoutků teče kalná voda, pivo je za 3,50 €.

Po odpočinku u chaty nastala závěrečná a nepříjemná část cesty - sestup o 1400 m k Halstattu. Stezka a později kamenitá cesta vede podél téměř svislé stěny vápencového masivu. Před koncem sestupu narážíme na první vodní tok - říčku Waldbach. Vyvěrá z úpatí skalní stěny kousek nad místem, kde se setkává s cestou a padá v prudkých vodopádech strmou roklí směrem k Hallstattskému jezeru. Cesta podél říčky přechází v asfaltku, závěrečné desítky metrů jsou strašně otravné, ale nakonec dorážíme k nejnižšímu možnému bodu, hladině jezera. V Hallstattu čekal autobus, který nás zavezl k ubytování. Večeře (smažený řízek s rýží) a šlo se spát. Ubytování si zaslouží samostatné pojednání.

Pension Dachsteinblick dělá čest svému jménu. Leží na svahu údolí nad vesnicí Forstau ve výšce 1000 m. Při pohledu do údolí je vidět zářící jižní stěnu dachsteinského masivu. V prospektech je pension označený jako Jugendgästehaus, což znamená, že ubytování je poněkud skromnější. Vícelůžkové pokoje, sprchy a záchody společné. Nenáročné ubytování bohatě vynahradila kvalita stravování. Vedle budovy penzionu leží ještě obytné a hospodářské stavení a novostavba podstatně přepychovějšího bydlení pro nejstaršího majitelova syna s apartmány pro lepší hosty. Před pensionem je dřevěné koryto, napájené pramenitou vodou. Výborně se hodí k chlazení piva, kolem něj je terasa s lavicemi. Vedle budovy stojí trampolína (standardní vybavení téměř všech domů), pod terasou kuželník a lukostřelecké stanoviště. Majitel se jmenuje Ortner, má 7 dětí a potrpí si na ekologii. Hrdě nám ukazoval mohutný kotel na štěpky, kterým vytápí celý komplex, nemá rád Temelín (o tom, že u nás běží i jiné jaderky, neví). Kromě pensionu má hospodářství a o něco výše v údolí ve výši 1370 m má ještě vzorové hospodářství (Almhütte), kam vozí zaskleným traktorovým vlekem děti a předvádí jim život na farmě. Má tam i cvičné vemeny. Plánuje, že v horní části údolí postaví štěpkovou elektrárnu. Je dobrý křesťan, ženil se před 33 lety (na svatební cestě byl v Praze) a jeho nejstaršímu synovi je 28. V místě, kde se převrátil s traktorem a málem zahynul, postavil kapličku (tvrdí, že ho Kristus zachránil, aby mohl zplodit těch 7 dětí). S ním, jeho ženou, kuchařkou a pensionem jsme byli velice spokojeni.

22. 7. 2007 neděle

V 8:30 (stejně jako většinu dní) jsme vyjeli do údolí Undertal a vydali se podle vodopádů Riesachfall. Hlavní vodopád překonává ve dvou stupních výšku 140 m. Cesta podél vede po železných schodištích až žebřících. V jednom místě překonává cesta rokli ve výši 30 m po visuté lávce ukrajinského vzhledu a rakouské stability. Jmenuje se to tam Höll. Nad vodopády leží jezero Riesachsee, napájené potokem Riesachbach. U jezera stojí chata, poblíž jsme si odpočinuli a posvačili a vydali se podél potoka. Cesta má minimální stoupání, podél jsou statky a chaty. Jedna chata byla obzvláště zajímavá, její okolí bohatě vyšperkované kyticemi, trpaslíky a různým

náradím. Měli tam na lavičce i vycpaného dědečka a babičku. Družstvo A mělo namířeno až k chatě Preintalerhütte v horní části údolí. Výprava se roztáhla a v počínajícím mrholení se její členové porůznu obraceli zpět. Přestalo pršet a schůdnější cestou jsme se vrátili k autobusu.

Přejeli jsme do Schladmingu a prohlédli si město. Schladming je zimní středisko, živené horou Planai se spoustou sjezdovek. Původně to bylo hornické město, po vzpouře horníků v 18. století bylo pobořeno, takže památek zde je pomálu. Při odjezdu došlo k politováníhodné a dosud nevidané události. Vlivem nekázně dvou účastníků zájezdu se nástup do autobusu opozdil o celých 25 minut!! Po večeri proběhl 1. seznamovací večírek.

23. 7. 2007 - pondělí

Přejeli jsme k soutěsce Silberklamm a vydali se (za 2 €) nahoru podél vodopádů. Cesta vede po dřevěných chodnících, vodopády hučí, menší padají ze stran. V horní části vodopádů odbočují dvě ferraty. Nad soutěskou se údolí rozšiřuje, na louce ve výši 1250 metrů je chata Silberkarhütte. Po odpočinku jsme se rozdělili. Družstvo B sestoupilo stejnou cestou dolů, nastoupilo do autobusu a přejelo do Ramsau. Tady čekalo několik hodin na družstvo A. To od Silberkarhütte vystoupalo kolem jezera Silberkarsee a po hřebenech k chatě Guttenberghaus (2146 m). Odtud sestoupili strmou cestou k autobusu do výšky asi 1000 m a byli moc rádi, že to mají za sebou. Večírek se pro všeobecnou únavu nekonal.

24. 7. 2007 - úterý

Odpočinkový den. Ráno jsme odjeli do Radstattu. Je to městečko se středověkými hradbami, kolem jsou hory, u hradeb je zbytek vodního příkopu. Navštívili jsme kostel, hřbitov, prošli se po náměstí a kolem hradeb a nakoupili. Po odjezdu zpět na chatu se výprava rozdělila. Část odjela do Schladmingu, vyjela lanovkou na Planai a vylezla na horu Krahberzingen (2134 m), ostatní se dílem pohybovali v okolí chaty, dílem nepohybovali uvnitř. Ti dopadli nejlépe, protože se spustila bouřka s kroupami. Turisté v okolí chaty promokli, na Planai se většinou uchýlili do restaurace, odkud je odvozila auta, protože lanovka přestala jezdit. Pan domácí nám předvedl další vymoženost penzionu - sušárnu. Moc ale nesušila. Večer byl 2. seznamovací večírek.

25. 7. 2007 - středa

Počasí ráno nevypadalo nejlépe. Přesunuli jsme se k soutěsce Liechtensteinklamm. V úzkém kaňonu se valí nádherné vodopády, cesta vede po pohodlných chodnících a tunely, silný proud vymlel skály do fantastických tvarů. V rozšíření kaňonu cesta končí a toutéž trasou se vracíme. Před vstupem do soutěsky stojí spousta stánků s rozmanitým zbožím, jen trpaslíci chybějí. Paní Letenská si koupila pěknou modrou hůlku, kterou vzápětí vyměnila za lepší. Odpoledne jsme za pěkného počasí vyjeli několik kilometrů nad chatu. Asfaltka končí u Winkelhütte a dál pokračuje údolím cesta k chatám ve vyšších polohách. Cesta je sjízdná pro auta a vroubená borůvkami a malinami. Družstvo A pokračovalo údolím k Oberhüttensee, ostatní skončili níže, občerstvili se a navštívili vzorovou salaš našeho domácího. Manželé Žabokrtští předvedli synchronizované dojení cvičného vemene, umělecký dojem pokazila nedostatečná náplň na mužské straně.

Obvykle dobrá večere byla ještě lepší díky zajímavé křenové omáčce. Během 1. rozlučovacího večírku učinil náčelník slib, že si koupí kytaru a naučí se na ní hrát. (Abychom byli spravedliví: přikoupí novou kytaru a zopakuje si, jak se s ní zachází.)

26. 7. 2007 - čtvrtek

Vstávalo se v 7 hodin. Odjeli jsme do obce Haus a zastavili u lanovky. Ta nejezdila. Naštěstí byla nedaleko jiná, po přesunu přes staveniště jsme zjistili, že nejezdí taky. Po nějaké době se nám podařilo objevit místního obyvatele, který nám prozradil, že se vypráví, že nad kostelem v Hausu je lanovka, která jezdí. Na udaném místě jsme zjistili, že to je pravda. Vyjeli jsme k chatě Krummholzhütte (Křivoklát). K chatě vedou i zbývající dvě lanovky. Vystoupili jsme na vrchol Hauser Kaibling (2015 m). Pokochali jsme se nádherným výhledem kolem dokola a výprava se rozdělila. Družstvo A pokračovalo přes Höchstein (2543 m) a cestou se rozpadlo, družstvo B

sestoupilo kolem jezera Maralmsee (1824 m) dolů do civilizace. Když došlo na asfaltku, bylo té civilizace už moc, takže náčelník odjel stopem do Hausu pro autobus a zbytek družstva čekal u silnice. Když přijel autobus, kde se vzal tu se vzal M. Beck z rozdrobeného družstva A a náčelník začal nadávat. Autobusem jsme přejeli k jezeru Bodensee. U jezera je několik chat, automat na krmení rybiček a čekala tam další část družstva A. Náčelník nadával. Přestal nadávat až na zpáteční cestě, kde jsme našli zbytek družstva a všem odpustil. Večer se konal 2. rozlučovací večírek.

27. 7. 2007 - pátek

Rozjeli jsme se k jezeru Gligladsee. Plány nám zmařila příliš klikatá silnice, na kterou se nevešel autobus. Přesunuli jsme se tedy do Obertauern. Ze zaletněného střediska jsme jeli lanovkou na Grünwaldkopf (1975 m). Družstvo B sestoupilo pohodlnou cestou podél několika jezírek zpět, družstvo A vystoupalo na Seekarspitze (2350 m), sestoupilo k jezírkům a přišlo za nimi. Ke konci začalo pršet a večer následoval poslední rozlučovací večírek, při kterém se upevnilo naše přátelství s panem domácím.

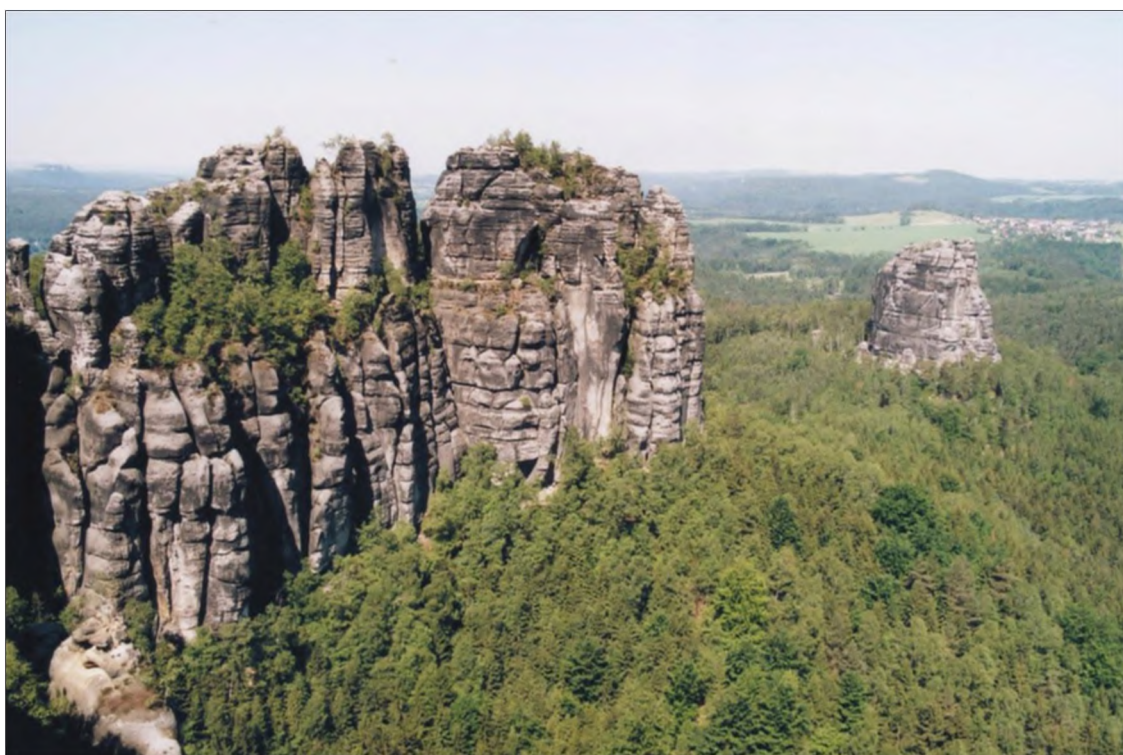
28. 7. 2007 - sobota

V 9 hodin ráno jsme se rozloučili s chatou a vydali se na zpáteční cestu. Přes lázně Bad Aussee jsme dojeli k jezeru Grundlsee (grundle jsme neviděli), kde jsme krátce zastavili. Po obhlédnutí jezera a lázní a pohoupání na lavičkách (nedoporučuje se v přítomnosti M. Becka) jsme vyjeli placenou silnicí na chatu Loseralm (1600 m), kde byl rozchod. Část výpravy vylezla na Loser (1838 m), někteří se potulovali po okolí, kochali se poněkud zamlženým výhledem na Mrtvé hory a okolí a fandili paraglidistům, kteří čekali (marně) na vítr. Občas poprchávalo, výprava se sešla u autobusu a jelo se domů.

Zpáteční cesta byla zpestřena prasknutím pneumatiky autobusu. Stalo se to u kukuřičného pole, což nám ušetřilo jednu zastávku u pumpy. Kolem půlnoci jsme výpravu zakončili. Bylo to moc pěkné.

Českosaské Švýcarsko 18. - 21.5. 2007

Srbská Kamenice pension Romance

Zápis vašek

V květnu 2007 se uskutečnil zájezd turistů ze Solnice do Českosaského Švýcarska a do Drážďan.

18. 5. pátek

Osvědčená sestava s osvědčeným vedoucím Josefem Holcem vyrazila ráno v osvědčeném modrém autobusu, řízeném šoférem panem Dvořákem, který se také osvědčil. Startovní sekvence Rychnov, Solnice, Dobruška, Náchod proběhla bez potíží. Po jedné odlehčovací zastávce začalo naše putování v Dolní Světlé. Krátkým stoupáním jsme došli k hraničnímu přechodu Světlá - Waltersdorf. Na české straně přechodu je památník celníkům, povražděným sudetskými Němci v roce 1938, na německé památník sudetským Němcům, odsunutým v roce 1945. Na německé straně je navíc restaurace a plošina s výhledem na Warnsdorf. Po dalším stoupání, přerušeném zastávkou v restauraci jsme dorazili na vrchol hory Luž. Na vrcholu Luže je betonová plošina (zbytek po rozhledně) s krásným kruhovým výhledem. Po obvodu plošiny jsou orientační cedule se šipkami, podařilo se nám rozlišit Ralsko od Bezdězu. I Milešovka se našla.

Po návratu do Světlé jsme projížděli klikatou silnicí mezi skalami (autobus se místy musel trochu ohnout, aby projel). Dojeli jsme do obce Studené a Pavliným údolím (asi 4 km romantickou stezkou mezi skalami podél potoka) jsme došli do Jetřichovic. Část výpravy si ještě vyšla na skalní hrad Falkenstein. Výstup na hrad představuje horolezecký výkon, na vrcholu skály není kromě výhledu nic jiného. Zbytek (většina) výpravy čekal v příjemném prostředí v Jetřichovicích na jejich návrat. Pokračovali jsme do cíle cesty - Srbské Kamenice. Po vystoupení z autobusu jsme zjistili, že jsme u říčky, přes kterou vede most a vedle něj vybetonovaný brod, oboje zřejmě nezpůsobitelné pro náš autobus. Poslední úsek asi 200 m do kopce jsme urazili i se zavazadly pěšky. Ubytování bylo dosti spartánské, penzion je zaměřený na školní výpravy, stravování na směny, ale jídlo dobré. Seznamovací večírek a šlo se spát.

19. 5. sobota

Ráno jsme vyjeli přes hraniční přechod Hřensko - Schmilka do Saského Švýcarska. Naše cesta začala na parkovišti v Ostrau. Parkoviště je na náhorní plošině, takže nám velitel slíbil cestu po rovině. Rovina byla sice silně nakloněná nahoru i dolů, ale cesta mezi mohutnými skalami od jedné vyhlídky ke druhé byla krásná, k čemuž přispělo i počasí. Nejvyššího bodu - Wintersbergu nedosáhla menší část výpravy, která po jedné svačině nestihla zachytit nástup a vydala se jinou cestou. Nakonec jsme se všichni sešli na břehu Labe ve Schmiltce a vrátili se zpět. Zbytek odpoledne jsme věnovali Děčínu. Ve městě byla pouť, na náměstí byl sjezd vyšperkovaných Trabantů, v ulici jménem Dlouhá jízda trh, na zámku se šermovalo, nad řekou visel horolezec na laně. K večeri bylo kuře v bramborákovém těstíčku, dámy stály frontu na recept.

20. 5. neděle

Vstali jsme dříve a vyrazili do Drážďan. Vystoupili jsme v centru města a vydali se na obhlídku. I když je práce vykonaná na obnově Drážďan úctyhodná, je i po 60 letech vidět, jak důkladně bylo město vybombardováno. Navštívili jsme obnovený kostel Kreuzkirche, terasy na břehu Labe a skončili jsme prohlídkou galerie ve Zwingeru. Po prohlídce galerie jsme se ještě neúspěšně pokusili o návštěvu Frauenkirche. Pokračovali jsme do zámku Pillnitz. Autobus nás vyvezl ke vstupu do zámecké zahrady, došli jsme k výstavné budově, ale jaksi to nebyl ten správný zámek. Prošli jsme kolem několika budov, ze kterých se vyklubaly hotely a koncertní sály, sešli k Labi a po delším putování dospěli k názoru, že jsme se prostřednictvím velitele zmýlili asi o 10 km. K zámku jsme nakonec dojeli autobusem, ale už nebyl čas ani chut zjišťovat, jestli to je ten pravý. Po návratu proběhl rozlučovací večírek s osvědčenými zpěváky (Němeček, Vanický).

21. 5. pondělí

Ráno jsme snesli do autobusu zavazadla a odjeli do Tisé. Nad vesnicí se tyčí mohutné skály, kolem kterých vede pohodlná cesta zadem na plošinu a po okraji plošiny s nádhernými výhledy zpět. Mezi skalami jsme potkali i zmiji, byla roztomilá, nechala se pohladit a nikoho nekusla. V Tisé je bufet, kde si část výpravy dala polévku (na výběr byla dršťková a gulášová). Přesunuli jsme se pod Děčínský sněžník, kde se nasycená část dala na cestu vzhůru, zbytek to doháněl v restauraci. Vrchol sněžníku tvoří plošina. Na okraji plošiny stojí kamenná rozhledna, za vstup se platí v bufetu pod rozhlednou 20 Kč. Po složení strašlivé přísahy, že nahoru nepustí nikoho jiného, je zaplativším vydán klíč. Zatímco se první parta kochala pohledy z vrcholu (výhled nebyl úplně ideální, sotva 30 - 40 km, Drážďany byly vidět jen taktak), přišla druhá parta, vystřídalí jsme se na rozhledně a první parta počkala v bufetu. Na zpáteční cestě jsme přešli na druhý okraj plošiny, kde je t. zv. Drážďanská vyhlídka. Drážďany odtud bylo vidět o trochu lépe než z rozhledny. Do autobusu jsme sešli po pohodlné asfaltové cestě. Pokračovali jsme do Sloupu, kde jsme měli v úmyslu navštívit místní hrad.

Kombinace ceny, času a teploty nás od toho odradila, poslední občerstvení u kiosku a jelo se dál. Ze zastávky u Panské skály se vyklubal semafor a tak jsme jeli definitivně domů. Celkově se zájezd velice podařil a uznali jsme, že Josef Holec sice občas zabloudí, ale počasí opravdu umí.

V květnu 2007 se uskutečnil zájezd turistů ze Solnice do Českosaského Švýcarska a do Drážďan.

18. 5. pátek

Osvědčená sestava s osvědčeným vedoucím Josefem Holcem vyrazila ráno v osvědčeném modrém autobusu, řízeném šoférem panem Dvořákem, který se také osvědčil. Startovní sekvence Rychnov, Solnice, Dobruška, Náchod proběhla bez potíží. Po jedné odlehčovací zastávce začalo naše putování v Dolní Světlé. Krátkým stoupáním jsme došli k hraničnímu přechodu Světlá - Waltersdorf. Na české straně přechodu je památník celníkům, povražděným sudetskými Němci v roce 1938, na německé památník sudetským Němcům, odsunutým v roce 1945. Na německé straně je navíc restaurace a plošina s výhledem na Warnsdorf. Po dalším stoupání, přerušeném zastávkou v restauraci jsme dorazili na vrchol hory Luž. Na vrcholu Luže je betonová plošina (zbytek po rozhledně) s krásným kruhovým výhledem. Po obvodu plošiny jsou orientační cedule se šipkami, podařilo se nám rozlišit Ralsko od Bezdězu. I Milešovka se našla.

Po návratu do Světlé jsme projížděli klikatou silnicí mezi skalami (autobus se místy musel trochu ohnout, aby projel). Dojeli jsme do obce Studené a Pavlíným údolím (asi 4 km romantickou stezkou mezi skalami podél potoka) jsme došli do Jetřichovic. Část výpravy si ještě vyšla na skalní hrad Falkenštejn. Výstup na hrad představuje horolezecký výkon, na vrcholu skály není kromě výhledu nic jiného. Zbytek (většina) výpravy čekal v příjemném prostředí v Jetřichovicích na jejich návrat. Pokračovali jsme do cíle cesty - Srbské Kamenice. Po vystoupení z autobusu jsme zjistili, že jsme u říčky, přes kterou vede most a vedle něj vybetonovaný brod, oboje zřejmě nezpůsobilé pro náš autobus. Poslední úsek asi 200 m do kopce jsme urazili i se zavazadly pěšky. Ubytování bylo dosti spartánské, penzion je zaměřený na školní výpravy, stravování na směny, ale jídlo dobré. Seznamovací večírek a šlo se spát.

19. 5. sobota

Ráno jsme vyjeli přes hraniční přechod Hřensko - Schmilka do Saského Švýcarska. Naše cesta začala na parkovišti v Ostrau. Parkoviště je na náhorní plošině, takže nám velitel slíbil cestu po rovině. Rovina byla sice silně nakloněná nahoru i dolů, ale cesta mezi mohutnými skalami od jedné vyhlídky ke druhé byla krásná, k čemuž přispělo i počasí. Nejvyššího bodu - Wintersbergu nedosáhla menší část výpravy, která po jedné svačině nestihla zachytit nástup a vydala se jinou cestou. Nakonec jsme se všichni sešli na břehu Labe ve Schmilce a vrátili se zpět. Zbytek odpoledne jsme věnovali Děčínu. Ve městě byla pouť, na náměstí byl sjezd vyšperkovaných Trabantů, v ulici jménem Dlouhá jízda trh, na zámku se šermovalo, nad řekou visel horolezec na laně. K večeri bylo kuře v bramborákovém těstíčku, dámy stály frontu na recept.

20. 5. neděle

Vstali jsme dříve a vyrazili do Drážďan. Vystoupili jsme v centru města a vydali se na obhlídku. I když je práce vykonaná na obnově Drážďan úctyhodná, je i po 60 letech vidět, jak důkladně bylo město vybombardováno. Navštívili jsme obnovený kostel Kreuzkirche, terasy na břehu Labe a skončili jsme prohlídkou galerie ve Zwingeru. Po prohlídce galerie jsme se ještě neúspěšně pokusili o návštěvu Frauenkirche. Pokračovali jsme do zámku Pilnitz. Autobus nás vyvezl ke vstupu do zámecké zahrady, došli jsme k výstavné budově, ale jaksi to nebyl ten správný zámek. Prošli jsme kolem několika budov, ze kterých se vyklubaly hotely a koncertní sály, sešli k Labi a po delším putování dospěli k názoru, že jsme se prostřednictvím velitele zmýlili asi o 10 km. K zámku jsme nakonec dojeli autobusem, ale už nebyl čas ani chuť zjišťovat, jestli to je ten pravý. Po návratu proběhl rozlučovací večírek s osvědčenými zpěváky (Němeček, Vanický).

21. 5. pondělí

Ráno jsme snesli do autobusu zavazadla a odjeli do Tisé. Nad vesnicí se tyčí mohutné skály, kolem kterých vede pohodlná cesta zadem na plošinu a po okraji plošiny s nádhernými výhledy zpět. Mezi skalami jsme potkali i zmiji, byla roztomilá, nechala se pohládit a nikoho nekousla. V Tisé je bufet, kde si část výpravy dala polévku (na výběr byla dršťková a gulášová). Přesunuli jsme se pod Děčínský Sněžník, kde se nasycená část dala na cestu vzhůru, zbytek to doháněl v restauraci. Vrchol Sněžníku tvoří plošina. Na okraji plošiny stojí kamenná rozhledna, za vstup se platí v bufetu pod rozhlednou 20 Kč. Po složení strašlivé

přísahy, že nahoru nepustí nikoho jiného, je zaplativším vydán klíč. Zatímco se první parta kochala pohledy z vrcholu (výhled nebyl úplně ideální, sotva 30 - 40 km, Drážďany byly vidět jen taktak), přišla druhá parta, vystřídali jsme se na rozhledně a první parta počkala v bufetu. Na zpáteční cestě jsme přešli na druhý okraj plošiny, kde je t. zv. Drážďanská vyhlídka. Drážďany odtud bylo vidět o trochu lépe než z rozhledny. Do autobusu jsme sešli po pohodlné asfaltové cestě. Pokračovali jsme do Sloupu, kde jsme měli v úmyslu navštívit místní hrad. Kombinace ceny, času a teploty nás od toho odradila, poslední občerstvení u kiosku a jelo se dál. Ze zastávky u Panské Skály se vyklubal semafor a tak jsme jeli definitivně domů. Celkově se zájezd velice podařil a uznali jsme, že Josef Holec sice občas zabloudí, ale počasí opravdu umí.

Východní Slovensko 25.7. – 3.8.2008

Košice vysokoškolské koleje

SLOVENSKO 2008

Zpráva o zájezdu KČT Solnice do Košic ve dnech 25. července až 3. srpna 2008 v období velkých dešťů a povodní. Zájezdu velel Josef Holec, sestava účastníků byla obvyklá.

U Zádielu je dolina
nad ní krasová planina.
Zádiel je malá vesnice
prší tam ale velice.

My po planinách bloudili
v lesích se bahnem brodili.
Za Pepou půjdem vesele
dovede nás do
Zádiela

25.7. Pátek, den první

Zpravodajství už několik dní hovoří o povodních a zatopených vesnicích v místech, kam se chystáme. Pod zataženou oblohou vyjíždíme v 6 ráno z Náchoda. Nabíráme osazenstvo, oběd na Zavadilce v Prostřední Bečvě. Na Slovensku jsme zastavili u pumpy před Levočou a večer dojeli do Košic. Zdá se, že na Slovensku staví dálnici s větším nadšením než v Česku. V poslední fázi cesty bylo vidět, že zprávy o povodních nelhaly.

V Košicích jsme byli ubytováni na koleji Vysoké veterinární školy. Pokoje po dvou, nesou stopy charakteru a temperamentu ubytovaných studentů, takže jsou v různém stavu. Asfalt v areálu školy je popsán seznamy absolventů po jednotlivých ročnících, na nástěnkách slovenština, angličtina a (nejspíš) hebrejšтина. Prostor pro seznamovací a rozlučovací večírky byl u vchodu před vrátnicí, k dispozici byl i automat na kávu (7 - 8 Sk).

Po ubytování jsme vyrazili na večeři. Restaurace Hokejka leží u hokejového a fotbalového stadionu asi 10 minut od kolejí. Nejkratší cestu mezi vilkami jsme našli asi tak třetí den. Uvnitř je vedro, vaří výborně, pivo Šariš je dobré. Jen personálu nějakou dobu trvalo, než pochopil, že hosté u jednoho stolu mohou platit jednotlivě a ne se o útratu podělit. Cestou zpátky se spustil pořádný déšť.

26.7. Sobota, den druhý

Ráno jsme odjeli do Zádielu. Ještě jsme netušili, že tato vesnice bude naším častějším cílem, jen jsme si všimli poslední chalupy, obývané zřejmě sociálně slabší rodinou. Pokračovali jsme podél potoka k chatě, kde jsme se občerstvili. Chata v Zádielské dolině je vybavená železnými okenicemi a venkovními dveřmi a vypadá nedobytně. Asi vědí proč. Úzkým kaňonem, hlubokým až 300m jsme vystoupali na okraj planiny - Zádielský kameň. Z okraje jsou výhledy do doliny a okolní roviny. Fotografování je poněkud pokažené počínajícím deštěm a prudkým větrem. Další cesta nás vedla dovnitř planiny, zpočátku po

rovném terénu. Půda je poseta černými a bílými kuličkami ovčích bobků a pýchavek, místy se vyskytují lesíky bedel. Členitějším terénem jsme pokračovali opět k okraji planiny, na svahu s výhledem na Turňanský hrad jsme posvačili za hučení větru ve vedení vysokého napětí nad námi. Přes hrad jsme slezli k restauraci u Turni nad Bodvou. Zde byli ošklivě zaskočení počtem žíznivých turistů, ale nakonec se na všechny dostalo. Od restaurace odjela téměř kompletní výprava (chyběly hůlky dr. Pokorné) s nevyřešenou otázkou o druhu stromu u restaurace.

Dalším programem byla prohlídka náměstí v Košicích, večere a návštěva gejízu v Herlanech. Dojeli jsme na náměstí, kde se spustil prudký liják. Náměstí jsme prohlédli, ale z Herlan sešlo. Na koleji se konal první seznamovací večírek, hvězdami byli (kromě dua Němeček - Vanický) Josef Holec a paní Žabokrtská, která dirigovala dvojhlasný kánón.

27.7. Neděle, den třetí

Kolem Zemplínské Šíravý jsme dojeli k k Morskému oku. Po výstupu do sedla pod Sninským kamenem většina výpravy vystoupila na vrchol. Z vrcholu Sninského kamene jsou krásné výhledy, viditelnost nebyla nejlepší. Po náležitém pokochání a focení do všech stran jsme slezli a vydali se směrem na Remetské Hámre. Směr byl ovšem značně povšechný. Slibovaná rovina se ukázala být nakloněná, samozřejmě nahoru (inu fyzik), prales, kterým cesta vedla, byl po nedávných bouřích a deštích ve skutečně pralesovitém stavu a značená turistická cesta vypadala jako v dobách, kdy ještě žádná nebyla. Nakonec ale dobrodružná stezka přešla ve fádni a dlouhou asfaltku a skončila ve vesnici u autobusu. Restaurace byla zavřená, za trest jsme jim naplnili popelnici plechovkami od piva a odjeli.

28.7. Pondělí, den čtvrtý

Cestou do Silice vyslechlo osazenstvo autobusu přednášku o morfologii

krasových území se zvláštním zřetelem ke Slovenskému krasu a jmenovitě Silické planině. Paní doktorka Pokorná si cestou vyzvedla uplakané hůlky v restauraci, kde je zapomněla. První zastávka byla na odbočce k Silické lednici. Asi 90 metrů hluboká propast je volně přístupná, na dně je celý rok led. Autobus nás dovezl do Silice, odtud jsme se vydali na cestu planinou. Po červené značce jsme došli k Ještěřčímu jezírku, které je ale zalité betonem a proměněné na napajedlo krav. Planinou mezi závrtý jsme se vydali hledat modrou značku, kterou jsme po chvíli našli. Na zemi chybí ovčí bobky a bedly jsou nahrazeny žampiony. Následoval přechod asi 5 km napříč planinou a lesem, než jsme došli k okraji planiny. Část výpravy vystoupila na Dievčenský kámen, následoval sestup asi 400 m výškového rozdílu do Krásnohorské Dlhé Lúky, kde čekal autobus. Večer se konal druhý seznamovací večírek, na kterém paní Žabokrtská dirigovala trojhlasný kánón. Na čtyřhlasný už nedošlo.

29.7. Úterý, den pátý

Odpočinkový den. Ráno jsme odjeli do Gombaseku a prohlédli si Gombaseckou jeskyni. Pokračovali jsme do Rožňavy, kde byla pauza na oběd a prohlídku města. Po prohlídce jsme odjeli k hradu Krásná Horka, po drobném národnostním konfliktu si prohlédli hrad, poučili se o Andrassyovcích, Maryassyovcích a ještě někom a sjeli k blízkému mauzoleu. Část výpravy si prohlédla mauzoleum a vrátili jsme se do Košic.

30.7. Středa, den šestý

Vyjížděli jsme o něco dříve, abychom stihli gejzír v Herlanech s předpovězenou dobou erupce mezi devátou a jedenáctou hodinou. Na místo jsme přijeli před devátou, usadili se kolem gejzíru a čekali. Gejzír se objevil po velkém přesvědčování ve 12:02 a tryskal půl hodiny. Nezklamal naše očekávání, ale svým opožděním nás donutil zredukovat následující plán. Autobus nás dovezl do obce Zlatá Baňa po dost divoce kroucené silnici, vystoupili jsme zabahněným pralesem na Šimonku a

místo pětihodinového přechodu Slanských vrchů jsme se vrátili stejnou cestou zpět.

31.7. Čtvrtek, den sedmý

Po klikaté silnici jsme přijeli do Smolníku. Vesnice je pěkně rozložená v údolí, při sestupu serpentínami je vidět novotou zářící pravoslavný kostel, postavený Ukrajinci, kteří se sem přestěhovali po Černobyli. Autobus odjel do sousední vsi Úhorná a my jsme nastoupili do prudkého svahu hlubokým úvozem. Před vrcholem stoupání se ozvala bouře. Část výpravy se vrátila v dešti proudem vzniklého potoka na výchozí stanoviště, jeden obětavec dojel stopem pro autobus a ten je dovezl do Úhorné k restauraci u vodní nádrže, kde čekali na zbytek výpravy. Ten zmokl nahoře, jejich utrpení bylo částečně kompensováno borůvkovou loukou, zatím co dolní část se musila spokojit pivem a zelňačkou s klobásou. Ukončení výpravy bylo trochu komplikované. Řidič neměl signál do mobilu, k otočení autobusu bylo nutno popojet několik kilometrů, výprava sešla na silnici v místě, kam se autobus nedostal pro ostré zatáčky, ale všechno se zvládlo. Večer proběhl první rozlučovací večírek.

1.8. Pátek, den osmý

Odjeli jsme do Hačavy. V obci Háje nás zaujala velká socha anděla na hřbitově. Vystoupili jsme do Hačavského sedla, kde jsme prostřednictvím různých optických triků pozorovali částečné zatmění slunce. Před vrcholem Osadníku jsme odbočili do (pra)lesa a přes pokácené stromy se prodírali prudkým svahem dolů. Slunečné počasí se změnilo na prudký déšť, ve kterém jsme došli ke známé chatě v Zádielské dolině. Uchýlili jsme se do ní právě včas, protože ze silného deště se stala průtrž mračen. Po době, potřebné ke zregenerování, nás začal náčelník posílat k autobusu. Nikomu se do deště nechtělo, ale nakonec zvítězila autorita a ve slábnoucím dešti jsme se vydali k autobusu do Zádielu.

2.8. Sobota, den devátý

Dojeli jsme do výchozího bodu v Jablonovském sedle a vydali se napříč planinou Horního vrchu do obce Hrhov, kam se přesunul autobus. Cesta připomínala Silickou planinu, slunce svítilo, výhledy z okraje planiny byly daleké. Cesta byla lemována hříby, které se místy rozrůstaly do větších ploch. Prošli jsme kolem bahnité rákosiny označené jako krasové jezero, kolem napajedla pro dobytek s mohutnou vrbou a nadešel čas opustit červenou značku, která nás dosud vedla a přejít na žlutou, vedoucí do Hrhova. Značku jsme po krátké době našli, bohužel, jak to značky dělají, směřovala na dvě strany a směrovka žádná. Zdálo se, že správný směr je doprava. Vydali jsme se tak, ale po několika stech metrů dospěl náčelník k názoru, že se cesta nějak divně kroutí a vydal rozkaz k obratu o 180 stupňů. Po nějaké době jsme došli k okraji planiny a vydali se strmou cestou dolů. Začalo pršet, klouzalo to, ale přece jen jsme ve zdraví došli na civilizovanou cestu a narazili na směrovku, která nás informovala, že k chatě v Zádielské dolině to je asi 200m. Přece jen jsme měli jít po žluté doprava. Na návštěvu chaty jsme rezignovali a vydali se po silnici do Zádielu. Pršelo, potok hučel, v botách čvachtalo, ale cesta nakonec uběhla a na kraji Zádielu jsme našli bufet s laminátovým přístřeškem, který byl sice plný, ale vešli jsme se. Pivo z plastových kelímků hrálo, přijel autobus, přivolaný z Hrhova a jelo se do Košic. Po usušení a večeři proběhl druhý rozlučovací večírek.

3.8. Neděle, den desátý a poslední

V 8:30 jsme odjeli. Prohlédli jsme si Spišský hrad, v Levoči jsme utratili poslední slovenské peníze (oltář jsme neviděli, v kostele byla romská svatba a už jsme se tam nevešli) a pokračovali do vlasti. Při obědě na Zavadiľce jsme byli zahnáni dovnitř restaurace, aby plná terasa neodrazovala kolem jedoucí automobilisty. Poslední zastávka na Dlouhé Loučce byla věnována nákupu olomouckých tvarůžků a pak už domů. Zájezd byl deštivější a blátivější, než je naším zvykem, ale celkově povedený. Jen toho Zádielu bylo trochu moc.

Slovinsko Julské Alpy 31.7. - 8.8. 2009

Bled hotel Bledec

JULSKÉ ALPY

Zájezd KČT Solnice 31. 7. až 8. 8. 2009

Základní fakta

Zájezd zajistila cestovní kancelář Alpin-Tour. Představitel kanceláře Zdeněk Kittler je roztomilý popleta.

Vedoucí zájezdu: Josef Holec, podporovaný manželkou Irenou.

Doprava: autobus Karosa-Renault firmy Arnold. Dojel všude i když měl problémy s chlazením. Ani klimatizace nebyla nejlepší. Třebaže měl přidanou skříň na zavazadla, nepobral všechno, takže se na cestě tam klopýtalo v uličce. Ale díky pánubohu za něj.

Řidič pan Kopecký svým svérázným vystupováním budil širokou škálu názorů. Na dvou věcech se ale celé osazenstvo autobusu sjednotilo:

+ Řídil skvěle. Dopředu, pozpátku, serpentínami nahoru i dolů bez chybičky.

- Neměl dost piva.

Ubytování: S výjimkou prvního dne jsme byli ubytováni v pensionu Bledec ve městě Bledu u stejnojmenného jezera. Pokoje dvou až šestilůžkové počítaly s ubytováním baťůžkářů (youth hostel). Pokoj, kde se počítalo se šesti mladými štíhlými lidmi vlastníci šest baťůžků se někdy jevil jako poněkud nedostatečný. Situaci zhoršovalo vaření večeří v pokoji. Původně byl ohlášén pension se snídaněmi a vybavenými kuchyňkami k vlastnímu vaření. Dva dny před odjezdem poslal p. Kittler vedoucímu omluvný mail, že si to spletl s Irskem a že v hostelu je jen restaurace. Někteří se tuto zprávu nedověděli, někteří ji ignorovali a jen menšina večeřela v restauraci. Nakonec ale nikdo hlady neumřel. Snídaně byly dostatečné, dvě minuty od pensionu byla samoobsluha s potravinami. Sprchy a záchody byly u každého pokoje, až na nedostatek místa bylo ubytování dobré.

Počasí: Nebylo úplně stoprocentní, ale tak na 2+. Prý ho zajišťoval J. Kubeček. (Tvrdí Pepa Holec, který se k počasí jindy hlásí.)

Kulturní vyžití: Město Bled je lázeňské středisko s bohatým programem. V době našeho pobytu se zde konal festival etnické hudby a výstava Salvadora Dalího. Voda v jezeře je čistá a teplá. Uvedenými skutečnostmi utrpěla soustava večírků.

Pátek 31.7.

Zájezd začal v 5 hodin ráno v Náchodě. Krátce po startu se zjistilo, že na místě zůstala paní Poláková. Bez ní by to nešlo, tak se pro ni autobus vrátil. Dále to pokračovalo bez problémů do Mikulova, ekologickou rakouskou krajinou posetou větrníky, průjezd Vídní, zastávka v motorestu, dálnice, série tunelů, konečná stanice Bled. Tam začal být zájezd zajímavý. Cestovní kancelář Alpintour zajistila noclehy až od následujícího dne. Chvilí jsme si pohrávali s myšlenkou noclehu pod hvězdnou oblohou, ale pak se podařilo najít nocleh v Lublani v ubytovně Tabor. Stálo to každého 17,5 Euro, ale ubytovna byla příjemná a dobře vybavená. Ty peníze nám prý vrátí.

Sobota 1.8.

Po solidním noclehu a slušné snídani jsme sbalili kufry do autobusu a vyjeli směr Postojna. Postojnská jeskyně (Postojnska jama) je největší krasová jeskyně ve Slovinsku. Od vchodu veze turisty elektrický vláček dva kilometry dovnitř jeskyně, kde začíná vlastní prohlídka. Kolem peronu stojí řada cedulí s označením jazyka průvodce. Vybíráme si slovinštinu. Tím jsme se dostali do největší skupiny, průvodkyně nečeká, až všichni dojdou, mluví dost rychle, takže slovanskému jazyku příliš nerozumíme. Jeskyně sama je nádherná, obrovské prostory, bohatá výzdoba. Zklamáním byla prázdná nádrž, ve které býval vystavován macarát jeskynní. Bílý slepý mlok se dožívá až 100 let a žije pouze v této oblasti. Ve veřejnosti nepřístupných prostorách vždycky jednoho odchytili a na dva měsíce ho zde vystavili, pak ho vrátili domů a chytili jiného. Teď je nádrž prázdná, ochranáři to prý zatrhli. Okolo kostry dinosaura se vracíme k vláčku, opět dva kilometry zpět kolem téměř suchého koryta ponorné řeky Pivky ven z jeskyně.

Při východu z jeskyně procházíme mezi dvěma stojany s fotkami, pořízenými při nástupu. Kdo chce, může si svou fotku koupit za 6 euro, kdo si chce fotku vyfotit svým aparátem, je zahrán. Před jeskyní je obvyklá směs stánků se suvenýry. Je zde také vivárium s ukázkami jeskynní fauny. Mají tu i macarátu. Vždycky jednoho chytí, dají ho na dva měsíce do vivária, kde je tma a teplota jako v jeskyni, pak ho vrátí a chytí jiného. Vstupné 7 euro.

Další zastávkou je hrad Predjama. Čtyřposchodový hrad je celý schovaný pod skalním převisem, pod ním se ztrácí ve skále ponorná řeka. Hrad patřil loupeživému rytíři Erazmovi. Ten doplatil na neopevněný záchod u jinak nedobytného hradu a byl zde trefen dělovou kulí. Je pohřben pod prastarou lípou u hradu. Před hradem je kolbiště, kde se pořádají rytířské turnaje. Hrad jsme nenavštívili, prý tam ani není nic k vidění.

Poslední etapou dnešního dne bylo mořské pobřeží. Slovinsko ho má proklaté málo – asi 35 km. Projíždíme kolem jediného slovinského přístavu Koper, vynecháváme Portorož a zastavujeme v Piranu. Kolem kotviště jachet jdeme na náměstí s pomníkem Giuseppe Tartiniho, vystupujeme ke kostelu. Díváme se na moře, na druhé straně zátoky je Terst. Ta bílá tečka je prý zámek Miramare. Je vedro, část výpravy se uchyluje do stínu kaváren, část se namáčí do mořské vody. Po zrekreování nastupujeme do autobusu a ujíždíme na Bled, kde už je volné ubytování.

Neděle 2.8.

Referendum, které stanovilo snídani na sedmou hodinu byl omyl. Personál ještě nebyl přítomen v plném počtu, připravené sýry a salámy zmizely velmi rychle a kdo zaváhal... dočkal se další dodávky až za chvíli. Pro příště jsme se my i personál poučili.

Cílem dne byla hora Mala Mojstrovka. Nástup na túru je z průsmyku Vršič, nejvyššího silničního přejezdu v Julských Alpách (1611 m n. m.) Do průsmyku vede tak zvaná ruská cesta, stavěná za 1. světové války ruskými zajatci. Pracovalo jich tady 10 000 za krutých podmínek, 300 jich zahynulo (i s rakouskými dozorci) pod sněhovou lavinou. Silnice má celkem 50 serpentín a je průjezdná jen v létě. Konstrukteři našeho autobusu si serpentiny předem změřili a vyšlo jim to na chlup. Jen světlou výšku autobusu trochu špatně spočítali.

V sedle je stánek se suvenýry, bufet, menší kopec (taky Vršič, ten jsme prozkoumali při další výpravě) a po stranách vrcholy Prisojnik a Mojstrovka. Výprava se rozdělila na družstvo A a B.

Družstvo A vystoupilo po pěkné stezce k nástupu na horolezecký úsek, odkud byli vyhnáni padajícími kamením. V průvodci si měli přecíst, že helma je nutná. Vrátili se do průsmyku.

Družstvo B se vydalo klečí a suťovým jižním svahem Mojstrovky do sedla, kde se rozdělilo na B1 a B2. B1 šlo po hřebeni na Malou Mojstrovku (2332 m). V nepříjemném větru se někteří obrátili zpět do sedla, kde regenerovalo družstvo B2. Nakonec se všichni vraceli stejnou cestou, jako při výstupu. Cesta, která byla nepříjemná při cestě nahoru byla daleko horší směrem dolů. Prudký svah, pokrytý šotolinou nekontrolovatelně klouzal, při jednom z pádů vzaly za své i hodinky Pepy Holce (dostal nové), k úrazům nedošlo. Pokročili turisté místního původu volili sjezd sutí na botách.

Protože se v těsném průsmyku autobus nemohl otočit, pokračoval druhou polovinou serpentin do Trenta. Zastavili jsme u pramene řeky Soči. Řeka vyvěrá ze skály, a padá vodopádem do údolí. Vlastní vývěr je přístupný po řetězech a nikdo k němu nedolezl. Krásným údolím jsme pokračovali, při stoupání do hraničního průsmyku jsme v obci s příznačným názvem Strmec uvařili autobus. Po krátkém přejezdu přes italské území jsme se vrátili na Bled.

Pondělí 3.8.

Snídaně proběhla na dvě etapy bez závad. Krátce jsme se zastavili v Bohinji. Podívali jsme se na jezero, kostelík a památník čtyř mužů, kteří poprvé vystoupili na Triglav (25. srpna 1778). Přesunuli jsme se k vodopádu řeky Savice. Po příjezdu na parkoviště stoupáme po schodišti ke konci údolí, kde tryskají ze skály dva proudy vody – pramen řeky Savice. Vyšší vodopád má 78 m, nižší 25. Zdrojem vody je Černé jezero o 500 m výše. Jeskynní systém za vodopádem byl prozkoumán roku 1949. Řeka Savica napájí hydroelektárnu níže v údolí a vlévá se do Bohinjského jezera.

Další etapou byla soutěska Vintgar. 1600 m dlouhá cesta vede po dřevěných chodnících nad divokou řekou, která se zařizla do skalního podkladu a vymlela v něm řadu vodopádů (nejvyšší má 16 m), obřích hrců a všelijakých dalších tvarů. Na konci křížuje soutěsku železniční most, vybudovaný už za Rakouska – Uherska.

Po cestě soutěskou zesiloval déšť. Závěrečný liják jsme překonali pod střechou prodejny vstupenek na dolním konci soutěsky. Ve slabším dešti jsme se vrátili k autobusu. Řidič vytáhl láhev nápoje v EU nepojmenovatelného, což mělo později za následek ulomení jedné sedačky.

Večer se konal seznamovací večírek s oblíbeným kuřetem na dvoře.

Úterý 4.8.

Ráno prší jak na chaloupce u lesa. S deštníky se vydáváme na Bledský hrad. Hrad stojí na skále nad jezerem. Dříve byl letním sídlem brixenských biskupů, dnes je zde muzeum. Pohled na jezero je krásný, ještě krásnější by bylo, kdyby byly vidět i okolní hory. Muzeum je pěkné, slovní doprovod ukázek je v angličtině. Hodně místa je věnováno geologické historii, jsou zde ale i ukázky pravěkého osídlení i novější minulosti.

Po prohlídce muzea nastupujeme do autobusu (sedačka je přivařená) a jedeme do Planice. Obdivujeme můstek a pokračujeme s deštníky údolím řeky Sava Dolinka. Končíme u chaty a kapličky Tamar. V chatě se občerstvujeme, v kapličce jsou destičky se jmény horolezců, kteří v horách zahynuli. Jsou zde i tři Češi. Nad závěrem údolí se tyčí vrchol Jalovec. Proti kapličce vytéká vysoko ve svahu vodopád Nadiža – jeden z pramenů řeky Sava Dolinka. Druhý pramen je v jezírku v údolí, Sava Dolinka se spojuje se Savou Bohinjskou do největší řeky Slovinska Sávy. Vytváří se družstvo A, které vystoupilo k vodopádu a k dešťové vodě přidalo vodní tříšť.

Cestou zpátky přestává pršet, vracíme se k můstku a jedeme do ubytovny. Druhý seznamovací večírek se nekonal, třebaže náčelník vyhrožoval žlutými kartami.

Středa 5.8.

Odjíždíme k Bohinjskému jezeru, v Ukanci kupujeme zpáteční lístky na lanovku na Vogel. Nahoru vyjíždíme ve dvou skupinách. Druhou tvořil pisatel této zprávy. Pod pojmem Vogel se skrývá celá oblast se stanicí lanovky, vlastní horou Vogel a lyžařským areálem. Na stanici lanovky

je rozchod, každý si může dělat co chce, jen musíme být v pět u autobusu. Zdravé jádro se vydává na horu Vogel. První část cesty vede s kopce. Když už to začalo být nápadné, došli jsme na Zadní Vogel. Je zde chata a výrobní síň. Cesta se obrací vzhůru, vede krásným údolím se stádem krav, stoupá tak dlouho, až to družstvo B přestalo bavit. Družstvo A pokračuje na vrchol, družstvo B svačí v sedle a vrací se k lanovce členitým terénem přes Orlovec a po sjezdovkách. Počasí je nádherné, kolem panorama hor, na vrcholu Triglavu je přilepený mrak. K autobusu jsme sjeli v pořádku, večírek se opět nekonal, třebaže náčelník přitvrdil a mluvil o kartách červených. Město a jezero Bled byly příliš přitažlivé.

Čtvrtek 6.8.

Opět jedeme na Vršič. Poučený řidič okamžitě otáčí autobus na dosud volném parkovišti, osazenstvo vyrazí směr Posojnik. Cesta vede šikmo svahem po zastíněné straně hory přes čerstvě spadlý kus skály a je dobře upravená. Družstvo B zastavuje na místě s krásným výhledem do údolí Trenta. Většina svačí, na protěžích se dobře sedí. Paní Kubečková lítá z kytky na kytku. Po nějaké době se jí podařilo uklidnit a donutit ke zpáteční cestě. Na Vršič se vracíme po 14. hodině, čekání na družstvo A, které vylezlo až ke skalnímu oknu a na hřeben si krátíme průzkumem Vršiče. V sedle je menší vrchol, také Vršič. Je zde několik pevnůstek, hospůdka (Poštovska kuča), na vrcholku dokonce vrcholová knížka. Ve skalní stěně je vidět dívčí tvář. Je to prý zkamenělá pravěká obyvatelka hor (ajdovska deklica), která byla moc hodná na lidi a ostatní ji potrestali. Po příchodu družstva A nasedáme do autobusu a sjíždíme serpentinami dolů. Krátce jsme zastavili u dřevěné kaple, postavené na památku ruských zajatců, zabitých lavinou při stavbě silnice. Večer se většina osazenstva sešla na etnickém festivalu v Bledu na koncertu kanadské skupiny.

Pátek 7.8.

Oddychová trasa tohoto dne měřila jen asi 15 km. Vedla údolím řeky Mostnice. Říčka je hluboce zaříznutá ve skále, meandruje a skáče v peřejích. V horní části údolí jsou pečlivě opravená stavení, zřejmě sloužící jako chalupy. V závěru údolí obvyklý vodopád, o něco níže příjemná hospůdka, kde před očima hostů vytahují z trouby štrůdlí. Po občerstvení se vracíme trochu jinou cestou. Večer se loučíme s Bledem.

Sobota 8.8.

Ráno jsme sbalili. Zavazadla ztratila na objemu, takže se vešla do příslušných prostor. Odjíždíme do oblasti italského Tarvisia, kupujeme jednosměrné lístky na lanovku z městečka Camporosso a vyjíždíme ke klášteru Monte Santo di Lussari. Vrchol hory (hora Lussari je o něco dál a výš) je zastavěn budovami kláštera, restaurací a stánků. V kostele probíhala mše, doprovázená krásným zpěvem řádové sestry, zvonění z kostela se rozléhalo po kraji, kolem vysoké štíty hor. Podle plánu se výprava měla rozdělit. Skupina A po značené cestě 613 na Cima del Cacciatore (2071 m), skupina B po cestě 617 dolů do údolí. Chvilí po startu odhadnutým směrem cesta končí v lese a výprava se zmocňuje radostné vzrušení. Konečně jsme aspoň trochu zabloudili! Obracíme se po zkratce dolů a přicházíme na křižovatku značených cest. Cesta 613 vede nahoru, 617 dolů, ale je přehrazena drátěným plotem. Zdola přijíždí několik cyklistů a shodují se v tom, že na cestě pracuje těžká technika a že je absolutně neprostupná (kola kupodivu projela). Po chvíli rozpačitého přešlapování přichází od družstva A zpráva, že kdesi nahoře je rozcestí. Vydáváme se tedy nahoru po 613. Cesta vede lesem, po kamenitém svahu, skalnatým kotlem kamsi vzhůru k sedlu a k Cima del Cacciatore. Výhledy jsou nádherné, ale ve svahu zastavujeme, svačíme a obracíme se zpět. Po dosažení křižovatky se vydáváme po cestě 613 dolů. Následující cesta byla asi to nejhorší z celého zájezdu. Nekonečné klesání po šterkové cestě, vedro, úžas nad lidmi, kteří to byli schopni absolvovat směrem nahoru podle zastavení křížové cesty. Nakonec ale slyšíme hluk stavebních strojů, zastavujeme na kraji lesa u jakéhosi městečka a radujeme se nad zprávou Pepy Holce, že k autobusu zbývají už jen 4 kilometry. Městečko bylo Camporosso a autobus byl za rohem.

Po příchodu k autobusu jsme měli ještě asi dvě hodiny k dispozici, aby šofér splnil povinnou devítihodinovou přestávku před jízdou. Slíbeného druhého šoféra totiž cestovní agentura pana Kittlera nedodala. Vytahujeme z autobusu kufry, převlékáme se, myjeme na stanici lanovky, opět balíme kufry a nakládáme do autobusu.

Vyjíždíme na dálnici a jedeme. Během cesty byly obvyklé spory o klimatizaci, ale nakonec jsme krátce před půlnocí dojeli do Mikulova a radostně se vrhli k restauraci s nepřetržitým provozem. Ve všeobecném nadšení vynikalo volání „SVÍČKOVÁ!!“ od vůdce výpravy. Realitu představoval číšník, který nám hned u vchodu sdělil, že už nevaří a neobsluhují, ale zato zavírají. Uchýlili jsme se tedy na benzínovou pumpu, nakoupili umělohmotné bagety a zjistili, že jediné záchody v okolí jsou vybaveny turniketem na pětikoruny. Sladká vlasti! No a pak už jen cesta domů.

Západní Čechy, Bavorsko 18. - 20.6. 2010

Mariánské Lázně hotel Zlatý zámek

ZÁJEZD

Do západních Čech a severovýchodního Bavorska ve dnech 18. - 20. června 2010
(10 dní po Medardu).

Vedoucí: Pepa Holec

Doprava: Orlobus

Ubytování: Zlatý zámek v Mariánských Lázních

Účastníci: Členové KČT Solnice a jejich známí

Pátek 18. 6. 2010. Cesta tam.

Zájezd začal v pět hodin ráno odjezdem z Náchoda. Počasí deštivé, zima, dvě zastávky u pumpy. Před druhou hodinou jsme zastavili u rezervace Soos. Pod deštníky jsme se vydali na obhlídku. Pohyb po rezervaci je jen po dřevěných chodnících, kdo sejde s cesty, toho pohltí bažina. Za sucha je povrch země různobarevný usazenými solemi, teď je jednotně blátivý. V mofetách bublá kyslíčník uhličitý.

Další zastávkou byl Motýlí dům. Ve venkovském stavení je první patro vyhrazeno tropickým motýlům všech barev a velikostí. Motýli volně poletují, mohou sedat na návštěvníky i fotit s bleskem. Návštěvníci stejná práva nemají. V přízemí je recepce, kde je možno zakoupit různé suvenýry včetně sbírky motýlů.

Další předpokládané akce na našem území – rozhledny a hrady byly pro nepřízeň počasí vynechány. Po dalším přejezdu jsme zastavili v Německu u kopce Kapellenberg. Ve výšce 759 metrů stojí dřevěná rozhledna. Uvnitř dělá správce dobré cappuccino, venku žijí malinké a velmi přitulné mušky. Podle pověsti zde žily tři sestry, které milovaly statečného rytíře. Ten nebyl úplně statečný, tak odjel do Svaté země. Sestry postavily tři kapličky a zapřísáhly se, že s žádným mužem nebudou už nic mít. Jednoho dne se ale zestárlý rytíř objevil a nejzestárlější sestra přísahu porušila. Její kaplička spadla.

O něco jsme popojeli, přejeli nástup k další cestě, tak jsme se kousek vrátili po silnici a zamířili do lesa ke Goethovým skalám. Je to vystupující granitový hřbet, který se zvedá z lesní půdy až do výše kolem 20 metrů. Lehká procházka po lesní cestě obešla skalky a skončila u silnice, kam přijel autobus.

Na zpáteční cestě se pokusil náčelník zájezdu předběžně zorganizovat ubytování. Sdělil nám, že bude ve dvou budovách, jedné s výtahem, druhé s jídelnou. A že si můžeme vybrat. Nikdo neprojevil zájem, tak se to ponechalo osudu. Dojeli jsme do Mariánských Lázní. Ubytování bylo v pensionu Zlatý zámek. Je to internát nějakého učiliště, ale je také používán pro turistický ruch. Dvě nebo tři budovy jsou propojené dohromady. V hlavní budově jsou dva výtahy a jídelna, ve vedlejší nic. Cesta do vedlejší budovy je klikatá, po schodech nahoru i dolů, prochází zdmi budov. V jednom místě je odbočka do temného sklepení, odkud se ozývá chřestění řetězu a tlumené sténání. Záchod a sprcha jsou na chodbě, ubytování je docela pohodlné. Snídaně jsou v hlavní budově, večere za rohem v moravské restauraci.

Ubytovali jsme se kolem sedmé, večere byla plánovaná na devátou, tak jsme šli sondovat restauraci. Tam projevíli ochotu nám dát jídlo okamžitě, tak jsme se po počátečních řečech šéfa o dodržování programu a nekázni prostého lidu najedli, někteří jedinci vyrazili do města na barevnou fontánu a ostatní šli spát.

Sobota 19. 6. 2010. Fichtelgebirge.

V sedm hodin ráno jsme posnídali a odjeli směr Německo. První úsek cesty vedl z parkoviště přes hromadu dřevěné štěpky k chatě Seehaus. U chaty je skutečně malinké jezírko, před chatou kláda pro přivazování koní i s vědrem na pití. Pokračovali jsme na skalní vyhlídku Nushard. Překládáme jako tvrdý ořech. Na nejvyšším bodě je daleký rozhled, vidíme jezero Fichtelsee a náš další cíl – Schneeberg. Fouká studený vítr. Na plácku pod skálou je tepleji, vítr nefouká a jsou zde přitulné mušky. Posvačili jsme, mušky taky, sešli jsme k silnici a popojeli kousek k nástupu na další cestu.

Z parkoviště jsme vystoupili na nejvyšší bod naší výpravy – Schneeberg. Tedy vlastně Sněžka, vysoká jen 1040 m. Na vrcholu stojí několik budov vojenského vzhledu a podivná věž se ztlustěním uprostřed, pravděpodobně nabitá anténami. Celý komplex nejeví známky života, je obehnaný jednoduchým drátěným plotem a těsně vedle něj stojí rozviklaná dřevěná rozhledna, ze které je vidět na střechu a do oken. Od roku 1945 do 1994 zde měla provozovnu americká armáda. Další cesta vedla skalním bludištěm Rudolfstein dolů k silnici. Prohlédli jsme si jídelní lístky pensionu u silnice a nastoupili do autobusu. Pokus o návštěvu jezera Veissensee skončil u zákazu vjezdu. Poslední zastávkou byl pramen Ohře. V lese kousek od silnice je něco podobného prameni Labe, jen z roku 1923, znaky měst jsou zašlé a psané švabachem. Celé prameniště je v lese kolem zatarasené stromy a větvemi. Společná fotografie a odjezd do Mariánských Lázní. K večeri byl sláný řízek, následovala prohlídka města, jeho cukráren a barevná fontána.

Sobota 19. 6. 2010. Francké Švýcarsko.

Po dvouhodinové jízdě jsme dojeli k startu první etapy do městečka Pottenstein. Městečko má asi 1500 obyvatel, je stísněné v úzkém údolí, vylézá do svahů. Krásné hrázděné domy, ve svahu je kostelík a stupňovitý stěsnaný hřbitůvek. Ten stojí za obdiv. Moderní žulové pomníky a obložení, na každém hrobě je mosazná nádobka s vodou a v ní kulatá umělohmotná štičička. Voda bude asi svěcená. Vystoupili jsme na

skalnatý hřbet, na kterém je hrad, jeden z nejstarších v oblasti. V hradě je muzeum, na nejvyšším bodě vrchu je vyhlídka. Po rozhlédnutí jsme sestoupili druhou stranou k autobusu a popojeli.

Další zastávkou byl Tüchersfeld, další městečko v údolí. Autobus zacouval do postranní uličky přes protesty místního usedlíka. Ten se nakonec dal uchlácholit slibem, že hned odjedeme. Několik nadšenců se vydalo na vyhlídku na skalní věži nad městem, zjistili ale, že by se hned tak nevrátili a otočili se. Tak jsme splnili svůj slib a odjeli.

Další cesta vedla libezným údolím podél řeky Bílý Mohan. Po řece plují vodáci jako na Lužnici, podél řeky jsou hrázděné hotely, mlýny a četná sportoviště. Další zastávka byla u jeskyně Riesenburg. Je to něco jako svisle rozřiznutá Macocha, vystupuje se po schodištích pod skalními oblouky. Nahoře kus po rovině, obcí Engelhardsberg, kolem statku se samoobsluhou s vařenými vajíčky a zpátky dolů k silnici k restauraci Shottersmühle. Šéf zjišťuje, že v údolí není signál. Autobus je daleko (750 m vzdušnou čarou), tak co teď. Jazykově vybavená doktorka Maruška hrdinně stopla auto a zmizela za zatáčkou Potkali se v ní s autobusem, jehož řidič usoudil, že by mohl přijet sám. Než jsme nastoupili, vrátilo se i auto se stopačkou Maruškou. Stihla dokonce absolvovat přednášku o tom, jak jsme ubližovali Němcům.

A to nejlepší z Franckého Švýcarska nakonec. Čeká nás myslivecká stezka romantickým údolím po rovině podél tichého potůčku. Autor programu zájezdu tady sice osobně nebyl, ale dnes se dá všechno vygooglovat. Nakonec to bylo úplně jinak, ale s tím se musí počítat.

Poslední etapou zájezdu byl Bayereuth. Chvilí jsme bloudili městem, než jsme našli domorodce, který nás zavedl na náměstí, odkud jsme zašli do zámeckého parku. V parku jsou záhony květin, jezírka, kolem nich sochařská výzdoba a rostou zde houby. Po prohlídce nastupujeme do autobusu, Fehérovi vybalují z tašky krásné modráky a jedeme do Mariánských Lázní. Přijeli jsme v 19.30, ani jsme se nepřevlékali a šli rovnou na večeři. Zbytek večera byl věnován cukrárnám a barevné fontáně.

Neděle 20. 6. 2010. Cesta zpátky.

Ráno jsme se rozloučili s hotelem a přejeli se dvěma zastávkami do Chebu. První byla v přírodní rezervaci Kladská. Kolem rybníka vede rašeliništěm naučná stezka. Většina účastníků ji ani neprošla celou. Další krátká zastávka byla u zámku v Kynžvartu. Podívali jsme se na něj zvenčí, podívali se na golfisty, hrající na místním hřišti a pokračovali do Chebu. Zaparkovali jsme u velké vietnamské tržnice, snoubící se s Intersparem a Obi. Chebem nás pěkně provázela paní Krutská, která se tu vyzná. Cheb je krásně opravený, domy na náměstí jako nové. Hrad byl nepřístupný (pondělí), obešli jsme náměstí, prošli areálem zahrady pod hradbami. Na tom se stále pracuje v rámci mezinárodního projektu. Po pokochání sochami velkého Stalina, malého Fučíka a prostředního pohraničníka (o psu nemluvě) v klášterní zahradě jsme se vrátili k autobusu a odjeli na oběd. Obědvali jsme v restauraci při cestě, kterou jsme kapacitně poněkud podcenili. Nakonec se ale na všechny dostalo a odjeli jsme do poslední zastávky – Františkových Lázní. Zaparkovali jsme u vietnamské tržnice a vydali se do města. Ve městě jsme shlédli prameny, dokoupili oplatky, navštívili cukrárnu a pohládily Františka. Připomínal lišku Bystroušku v Hukvaldech. No a pak zpátky k autobusu, poslední nákup u Vietnamců a zpátky.

Orava a okolí 30.7. - 8.8. 2010

Istebné Technická škola

Z Á J E Z D

Účastníci: Členové KČT Solnice

Vedoucí: Josef Holec, tentokrát bez manželky.

Termín: 30.7. až 8.8. 2010.

Místo: Orava a okolí

Ubytování: Technická škola v Istebném.

Doprava: Orlobus, řidič pan Svoboda.

Počasí: Nic moc.

Pátek 30. 7.

Jako obvykle se vyjíždělo z Náchoda o páté hodině. Celou cestu nás provázela dešť různě intenzity. Oběd byl na obvyklém místě - na Zavadilce, v neobvyklou hodinu - 10 dopoledne. Na slovenské hranici jsme strávili půl hodiny vypůjčováním mytné krabičky a pak jsme jeli dál na první zastávku našeho programu.

Ve Vychylovce je skanzen kysucké dědiny a stanice úvratě lesní železnice. Úzkokolejka kdysi měla délku přes 110 km a sloužila ke svážení dřeva. V roce 1969 byla zrušena a demontována, jen krátký úsek se zachoval díky nadšencům. Na trati v délce 3,2 km jezdí motoráček s jedním vagónkem, v neděli parní mašinka. Koupili jsme si opravdové lístky, paní průvodčí nám je proštípla opravdovými kleštičkami a cestou nám podala výklad o historii železnice. Kolem trati je několik dřevěnic, které patří ke skanzenu. Do otevřeného vagónu cákal déšť, ale ne moc. Horší to bylo po vystoupení, kdy nás déšť odradil od návštěvy skanzenu. Přebrodili jsme se do autobusu a jeli do cíle dnešní cesty - Istebného.

Istebné má asi 1400 obyvatel, z malé oravské obce vzniklo v 50. letech hutní středisko. Zbyl po něm opuštěný závod, opouštěná bytová výstavba a zhoršený zdravotní stav bývalých zaměstnanců. Dnes v obci funguje výroba kotlů ústředního topení a z kraje obce je příšernými železnými kýči obklopený domek, který vypadá, že se to tam dělá. V obci je dlouholetá evangelická tradice, v horní části je krásný dřevěný evangelický kostel, postavený roku 1686. V 1. polovině 19. století k němu dokonce mohli přistavět zvonici. S hutním závodem přišli do obce katolíci v dostatečném počtu, takže přestavěli zdejší málotřídku na další kostel. Soužití katolíků a evangelíků prý probíhá klidně.

Na samém okraji obce je technická škola, jejíž internát funguje jako turistická ubytovna. Pokoje jsou v blocích: dvoj- a čtyřlůžkový se společným záchodem a sprchou. Kromě sprchy jsou vydatným zdrojem vody okna na návětrné straně, pokud ovšem prší. Polopenze byla v místní školní jídelně. Oblíbeným jídlem je zde pečené kuře s rýží a UHO, specialita šéfkyně kuchyně je masový závitek, plněný čtvrtkou bramboru, s bramborem. Salámy a klobásky k snídani byly velice pikantní, některým jedincům připadaly přesto jednotvárné. Ale nejeli jsme kvůli jídlu a tak to bylo celkem v pořádku.

Škola byla budována v době, kdy byly autobusy kratší než dnes, což se projevilo v parametrech příjezdové cesty. Asi sto metrů do kopce jsme vyšli pěšky a řidič vyjel s prázdným autobusem. Pak se našla ještě jedna příjezdová cesta, po které vyjel autobus i obsazený. Při výjezdu nahoru jsme experimentovali s rozložením váhy a očekávali, zda škrtne spodkem. Většinou škrtl. Tato cesta měla ještě jednu vlastnost. Do hlavní silnice ústila pod ostrým úhlem v nepřehledném místě, takže další cesta byla možná pouze v jednom směru. Díky tomu byla součástí našich výjezdů cesta do sousední obce Veličná, kde jsme se otáčeli.

Po ubytování a večeři (bravčo, knedlo, kapusto) jsme se vydali do Istebného. Silnice vede do kopce, asi dva kilometry od internátu je centrum obce. Obdivovali jsme zvenčí oba kostely, nad evangelickým je hřbitov s nádherným výhledem (společný pro obě náboženství, i když patří evangelíkům). Zašli jsme do hospody, kde nám místní pivo Martiner příliš nechutnalo. Po návratu jsme zjistili, že na ubytovně je solidně vybavený bufet a společenská místnost s televizorem, což v nás utlumilo touhu toulat se večer po venku.

Sobota 31. 7.

Probudila nás bouřka. Počasí vypadalo špatně, tak se rozhodlo, že den věnujeme hradům a zámkům. Začali jsme Strečnem. Pod hradem jsme již mnohokrát projížděli, ale na hradě nebyl ještě snad nikdo. Výstup po schodech a strmé cestě musel každého nájezdníka odradit, takže hrad nebyl dobyt, ale byl úředně zbourán v roce 1674 po povstání, kterého se zúčastnil tehdejší majitel.

Zpřístupněný je od roku 1992. V hradě není žádné vybavení, zdí jsou pobožené, působí ale impozantně. Prohlídka je zpestřena hudbou v kapli a produkcí dvou herců – zřejmě studentů.

Protože se během prohlídky hradu počasí zlepšilo, změnil se plán a jelo se do Šutovské doliny. Dolinou se jde po dobré cestě podél potoka. Asi uprostřed je hospoda, pořádně vyztužená mřížemi. K hospodě vede přes potok houpavá lávka na lanech, o kousek dál k ní zatáčí asfaltka. Posilnění pokračujeme dál, na konci doliny je krásný vodopád. Chvilí hřmělo, trochu pršelo, ale nic vážného. Na zpáteční cestě jsme se sešli v hospodě, posilnili se a shlédli rvačku psů. K přechodu potoka jsme si všichni vybrali houpavou lávku a nikdo nespadl. Ve spodní části doliny jsme objevili další hospodu s grilem a kotlem guláše, kterou jsme ale už nevyužili.

Večer proběhl první seznamovací večírek. Hudbu zajišťovala osvědčená dvojice Němeček – Vanický s důležitou podporou paní Němečkové, která ví, kde je která písnička. Program byl doplněn příběhy ze života v moři.

Neděle 1. 8.

Ráno byla mlha, ale vypadala, že se zvedne, tak jsme jeli do Prosiecké doliny. Odhad počasí vyšel, celý den bylo pěkně.

Kaňonem Prosiecké doliny teče dost silný potok. Ty z nás, co tu byli už dříve, to udivovalo, protože koryto pamatují suché. Postupujeme těsně nad peřejemi po řetězech, potkáváme místní obyvatele, kteří tu také tolik vody nepamatují, ale cesta je v rámci možností schůdná, tak zdárně pokračujeme. V polovině doliny je vodopád, osprchovali jsme se a pokračovali. Horní část doliny je užší, žebříky jsou vyšší a jde se po suchu. Ocenili jsme výkon našeho prostorově výrazného řidiče, který byl přesvědčen manželkou, aby cestu absolvoval s námi. Zde je nutno ocenit její péči, protože se pravidelně našich výletů zúčastňovali, což šoféři obvykle nedělávají a pak trpí infarkty a civilizačními chorobami. Nakonec jsme byli odměněni výstupem na plošinu Svorad. (Svatý Svorad, patron Nitry, byl velmi asketický benediktinský mnich). Do dálky se táhne horská louka, okolo jsou kopce. Bohužel louka, která normálně svádí k povalování, je dokonale promočená. Na konci louky je obec Malá Borová, v obci hospoda, v hospodě jídla a pití, co hrdlo ráčí, ovšem po vystání dlouhé fronty.

Posilnění jsme pokračovali Kvačianskou dolinou. Krátká zastávka u osady v dolině. Je zde zrekonstruovaný mlýn a statek, kde se žije tradičně. Nemáme krmit kozy, tak je necháme žádostivě koukat a pokračujeme. Dole už čeká autobus, nasedáme a po horské silnici kolem Oravského hradu se vracíme. Pro únavu účastníků a bolavé prsty hlavního kytaristy se večírek nekonal.

Pondělí 2. 8.

Ráno jsme odjeli na Zverovku. Od parkoviště se jde hodinu do kopce po asfaltce, která končí u Tatliakova plesa a bývalé chaty. Už odtud se vrátili slabší jedinci. Družstvo A se vydalo na Roháče informováno o tom, že autobus odjíždí neodvolatelně v pět hodin a kdo tam nebude včas, bude ponechán na pospas medvědům. Družstvo B se vydalo na cestu kolem Roháčských ples, počasí nám přálo a cesta ubíhala. Po přechodu sedla jsme pokračovali kamenitým svahem dolů. Cesta byla frekventovaná, nahoru i dolů kráčeli turisté, rodiče s dětmi, psi všech velikostí. Zněla slovenština, polština, čeština. Odbočka k Roháčskému vodopádu a byli jsme zase na asfaltu a dolů na Zverovku.

Družstvo A narazilo na řetězech pod vrcholem na problémy a o hodinu se opozdilo. Počkali jsme na ně, ale náčelníka výpravy bylo třeba konejšit četnými úlitbami. Cesta zpět byla vyplněna jeho monologem, ve kterém se často opakovala slova bifeť, vejce, hranolky a slivovice.

Na večeři jsme přijeli o hodinu později. Byl plátek masa se sázeným vejcem, rýží a UHO. Následoval druhý seznamovací večírek.

Úterý 3. 8.

Ráno přes Terchovou do Vrátné. Lanovkou jsme vyjeli pod Snilovské sedlo a zde jsme se rozešli do různých stran. K dispozici byl Chleb, Kriváň, Poludňový Grúň a v neposlední řadě restaurace u lanovky. Bylo vidět dost daleko, ale postupně jsme se ocitali v nízkých mracích, takže jsme volili sestup. Družstvo A pěšky, B lanovkou. Do autobusu jsme vlezli včas, protože se spustil prudký déšť. V dešti jsme ještě vyskočili z autobusu v Terchové, abychom doplnili zásoby v místní samoobsluze.

Středa 4. 8.

Řidič měl den volna. Většina výpravy se vydala vlakem do Oravského Podzámku a navštívila oravský hrad. První skupina přišla ještě před otevřením a dostala se hned na řadu, druhá jela dalším vlakem a už musela stát dlouhou frontu. Hrad je mohutný, stavěl se na několik etap a vypadá nedobytně. Prohlídka trvá půl druhé hodiny a je zpestřena rytířskou scénkou a hudební produkcí. Součástí scénky je mladý havran, který umí jen několik slov, jako například „daj eurro“. Velmi příhodné.

Na hradě je mimo jiné národopisná expozice a zajímavá výstavka o místní drobné šlechtě. Na rozdíl od nás pochází řada známých i (pro nás) neznámých osobností Slovenska ze zemanských rodů, které měly přístup ke vzdělání i do společnosti.

Další etapou byla prohlídka Dolného Kubína a návrat na ubytovnu.

Menší skupina se hned ráno vydala až na konečnou stanici vlaku do Trstené v naději, že se dostane nějak do termálních lázní v Oravicích. Trstená je na konci světa, do Oravic jezdí snad jednou denně autobus, ale podařilo se jim ulovit mikrobús, který je tam i zpátky dovezl. Většinu dne strávili v horké vodě, kterou střídali dvacetiminutovými pobyty v ještě teplejší.

Čtvrtek 5. 8.

Z Terchové jsme vystupovali Jánošíkovými Dierami. Stoupáme proti proudu potoka, po žebřících, chvílemi přímo vodopádem. Nakonec jsme se dostali do sedla mezi Velkým a Malým Rozsutcem. Po odpočinku a svačině sestoupilo družstvo B dolů k autobusu. Krásná cesta po horských loukách s dalekými výhledy se níže pokazila, bláto klouzalo a skoro každý upadl. Družstvo A to vzalo přes Rozsutec, ale konec měli stejný. Nakonec jsme se sešli u autobusu a jeli zpátky.

Po večeri zorganizovala paní Poláková návštěvu evangelického kostela. Prováděla nás místní farářka. I ona doplatila na deštivé počasí, když uklouzla při sekání trávy a zlomila si ruku. Od ní a ochotnického varhaníka jsme se dověděli základní fakta o Istebném, jeho obyvatelích a celém kraji. Varhaník je obyčejný muž z lidu, kterého předchozí farář naučil doprovázet mši. Po nástupu farářky, která zpívá v jiné tónině, se musel přeškolit, ale podařilo se mu to. Taky nám zahrál.

Kostel je jeden z těch, které byly postaveny v 17. století podle dost tvrdých podmínek: nesmělo být použito železa, kamene ani cihel, kostel musil být mimo obec, nesměl mít věž a tak dále. Podle těchto podmínek se kostel označuje jako artikulární. Jeho stavbu prosadili a financovali místní zemané a nyní je označován za nejvýznamnější památku v regionu. Řada původních prvků je už vyměněna za nové dřevo a opravy stále pokračují. I my jsme svou návštěvou na ně přispěli a odcházeli s dobrým pocitem.

Pátek 6. 8.

Dojeli jsme do Oravic. Jsou zde dvě termální koupaliště. Část výpravy zůstává v tom levnějším (nemá tobogan), většina se vydává na cestu. Jurčova dolina je slaboučkým stínem Prosiecké a Jánošíkových děr. Lesem stoupáme na nejvyšší bod cesty, sedlo Umrlá. Třebaže stoupání lesem je

celkem krotké, zdá se nám jméno sedla dobře zvolené. Cestou zpátky hrozí bouřka. Do autobusu jsme se dostali v poslední chvíli, ti kteří byli na koupališti, museli vylézt z bazénu a schovat se venku. Po přechodu bouře jsme se sešli všichni v bazénu, kde jsme strávili zbytek odpoledne.

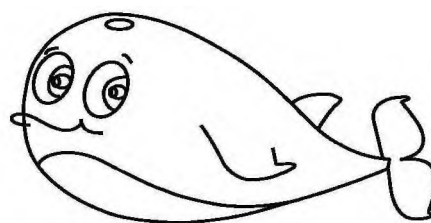
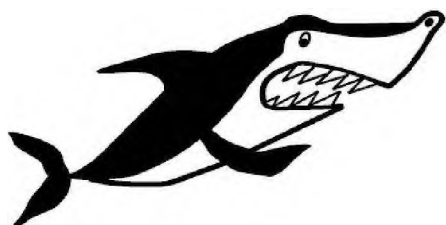
Sobota 7. 8.

Den jsme zahájili u Oravské přehrady. Z přístaviště jsme vyjeli na okružní jízdu po přehradě. Krásné počasí, pěkné výhledy, klidná plavba. Součástí projížďky je zastávka na Slanickém ostrově. Ostrov je poslední pozůstatek zaniklé obce, stojí na něm kostel a je tu stálá expozice lidového řezbářství. Také se označuje jako ostrov umění. Drobné plastiky jsou v kostele, větší ve volné přírodě ve velmi pěkném prostředí. Druhý ostrov jezera – ptačí – je přírodní rezervací.

Z původního plánu (Babia góra) sešlo pro podezřelé počasí a nedostatek nadšení účastníků. Dojeli jsme do Oravské Polhory a asi po hodině cesty po asfaltce jsme došli k hájovně, kde napsal Pavol Országh Hviezdoslav svou „Hájnikovu ženu“. Cestou lesem nás provokovali sběrači hub a borůvek s plnými koši (ne košíky!) těchto komodit. Po prohlídce expozice jsme se vrátili k autobusu a odjeli. A nakonec proběhl rozlučovací večírek. Při večírku se předvedl kladně řidič jako zpěvák a kytarista. Kuře na dvoře bylo tentokrát doplněno variacemi na téma „Pes jitřníčku sežral“ s nemenším úspěchem.

Neděle 8. 8.

V devět hodin jsme se rozloučili s internátem, naposledy se podívali do Veličné a odjeli pryč. Původní plán navštívit mladečské jeskyně byl změněn na Bystrovany a Svatý Kopeček. V Bystrovanech, sídle obchodu Horizont, vypuklo nakupování. Ve spoustě kyték neví člověk, kam se podívat a vymezená doba tak tak stačila. Vůbec nestačila těm, kteří se vydali do restaurace s honosným názvem Semiramis. Ti šťastnější se dočkali jídla po dlouhé době, někteří vůbec ne. Krátká zastávka na Svatém Kopečku, nahlédnutí do kostela, na další cestě obligátní zastávka na Louče s nákupem tvarůžků a konec cestování.

Prémie pro pozorné čtenáře: „O zbloudilé Karkulce“

Karkulka zabloudila v lese. Blíží se noc, stíny houstnou, Karkulka sedí na pařezu a pofňukává. Náhle se ozvalo téměř neslyšné zašustění a z křoví se vynořil vlk. Tiché štkání přešlo v hysterický jekot, ale vlk promluvil lidským hlasem: „Neboj se, Karkulko. Já zabírám jen nemocné a oslabené jedince, jinak jsem hodný. A abych ti to dokázal, vyvedu tě z lesa. Víš, kde bydlí tvoje babička. Není to daleko. Já vidím i potmě, chyt' se mne za ocas, ať se neztratíš a jdeme.“

Jak řekl, stalo se. Po nějaké době se octli na kraji lesa a pod strání svítila babiččina chaloupka. Karkulka měla takovou radost, že políbila vlka rovnou na čumák. A náhle zahřmělo a místo vlka stál švarný jinoch.

„Děkuji ti, Karkulko, žeš mne vysvobodila ze zakletí zlého čaroděje. Abys věděla, já jsem opravdový princ, jsem prvorozený a jednou zdědím království. A tebe si vezmu za ženu. Ale teď honem k babičce. Už o tebe má jistě starost. A už se můžeš pustit.“